

CODUL MUNCII din 24 ianuarie 2003

(Legea nr. 53/2003)

EMITENT • PARLAMENTUL

Publicat în MONITORUL OFICIAL nr. 72 din 5 februarie 2003

Data intrării în vigoare 01-03-2003

Formă consolidată valabilă la data 31-10-2008

Prezenta formă consolidată este valabilă începând cu data de 31-10-2008 până la data de 12-11-2008

*) Textul initial a fost publicat în MONITORUL OFICIAL nr. 72 din 5 februarie 2003. Aceasta este forma actualizata de S.C. "Centrul Teritorial de Calcul Electronic" S.A. Piatra-Neamț până la data de 31 octombrie 2008, cu modificările și completările aduse de [LEGEA nr. 480 din 12 noiembrie 2003](#); [LEGEA nr. 541 din 18 decembrie 2003](#); [ORDONANȚA DE URGENȚĂ nr. 65 din 29 iunie 2005](#); [LEGEA nr. 241 din 15 iulie 2005](#); [LEGEA nr. 371 din 13 decembrie 2005](#); [ORDONANȚA DE URGENȚĂ nr. 55 din 30 august 2006](#); [LEGEA nr. 94 din 16 aprilie 2007](#); [LEGEA nr. 237 din 12 iulie 2007](#); [LEGEA nr. 202 din 21 octombrie 2008](#).

Parlamentul României adopta prezenta lege.

Titlul I

Dispozitii generale

Capitolul I

Domeniul de aplicare

Articolul 1

(1) Prezentul cod reglementeaza totalitatea raporturilor individuale și colective de muncă, modul în care se efectueaza controlul aplicarii reglementarilor din domeniul raporturilor de muncă, precum și jurisdicția muncii.

(2) Prezentul cod se aplică și raporturilor de muncă reglementate prin legi speciale, numai în măsura în care acestea nu conțin dispozitii specifice derogatorii.

Articolul 2

Dispozitiile cuprinse în prezentul cod se aplică:

- a) cetatenilor români incadrati cu contract individual de muncă, care presteaza munca în România;
- b) cetatenilor români incadrati cu contract individual de muncă și care presteaza activitatea în strainatate, în baza unor contracte incheiate cu un angajator român, cu excepția cazului în care legislatia statului pe al cărui teritoriu se executa contractul individual de muncă este mai favorabila;

Litera b) a art. 2 a fost modificata de pct. 1 al art. I din [ORDONANȚA DE URGENȚĂ nr. 65 din 29 iunie 2005](#), publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 576 din 5 iulie 2005.

- c) cetatenilor straini sau apatrizi incadrati cu contract individual de muncă, care presteaza munca pentru un angajator român pe teritoriul României;
- d) persoanelor care au dobândit statutul de refugiat și se încadrează cu contract individual de muncă pe teritoriul României, în condițiile legii;
- e) ucenicilor care presteaza munca în baza unui contract de ucenicie la locul de muncă;
- f) angajatorilor, persoane fizice și juridice;
- g) organizațiilor sindicale și patronale.

Capitolul II

Principii fundamentale

Articolul 3

- (1) Libertatea muncii este garantata prin Constitutie. Dreptul la munca nu poate fi ingradit.
- (2) Orice persoană este libera în alegerea locului de muncă și a profesiei, meseriei sau activității pe care urmeaza sa o presteze.
- (3) Nimeni nu poate fi obligat sa munceasca sau sa nu munceasca într-un anumit loc de muncă ori într-o anumita profesie, oricare ar fi acestea.
- (4) Orice contract de muncă incheiat cu nerespectarea dispozițiilor alin. (1)-(3) este nul de drept.

Articolul 4

- (1) Munca fortata este interzisa.

(2) Termenul munca fortata desemneaza orice munca sau serviciu impus unei persoane sub amenintare ori pentru care persoana nu și-a exprimat consimțământul în mod liber.

(3) Nu constituie munca fortata munca sau activitatea impusa de autoritățile publice:

- a) în temeiul legii privind serviciul militar obligatoriu;
- b) pentru indeplinirea obligațiilor civice stabilite prin lege;
- c) în baza unei hotărâri judecătorești de condamnare, rămasă definitivă, în condițiile legii;
- d) în caz de forta majoră, respectiv în caz de razboi, catastrofe sau pericol de catastrofe precum: incendii, inundații, cutremure, epidemii sau epizootii violente, invazii de animale sau insecte și, în general, în toate circumstanțele care pun în pericol viața sau condițiile normale de existența ale ansamblului populației ori ale unei părți a acesteia.

Articolul 5

(1) În cadrul relațiilor de muncă funcționează principiul egalității de tratament față de toți salariații și angajatorii.

(2) Orice discriminare directă sau indirectă față de un salariat, bazată pe criterii de sex, orientare sexuală, caracteristici genetice, vârstă, apartenența națională, rasă, culoare, etnie, religie, opțiune politică, origine socială, handicap, situație sau responsabilitate familială, apartenența ori activitate sindicală, este interzisă.

(3) Constituie discriminare directă actele și faptele de excludere, deosebire, restricție sau preferință, întemeiate pe unul sau mai multe dintre criteriile prevăzute la alin. (2), care au ca scop sau ca efect neacordarea, restrângerea ori înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării drepturilor prevăzute în legislația muncii.

(4) Constituie discriminare indirectă actele și faptele întemeiate în mod aparent pe alte criterii decât cele prevăzute la alin. (2), dar care produc efectele unei discriminări directe.

Articolul 6

(1) Orice salariat care prestează o muncă beneficiază de condiții de muncă adecvate activității desfășurate, de protecție socială, de securitate și sănătate în munca, precum și de respectarea demnității și a conștiinței sale, fără nici o discriminare.

(2) Tuturor salariaților care prestează o muncă le sunt recunoscute dreptul la negocieri colective, dreptul la protecția datelor cu caracter personal, precum și dreptul la protecție împotriva concedierilor nelegale.

Alin. (2) al art. 6 a fost modificat de pct. 1 al art. I din ORDONANȚA DE URGENȚĂ nr. 55 din 30 august 2006, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 788 din 18 septembrie 2006.

(3) Pentru munca egală sau de valoare egală este interzisă orice discriminare bazată pe criteriul de sex cu privire la toate elementele și condițiile de remunerare.

Alin. (3) al art. 6 a fost introdus de pct. 2 al art. I din ORDONANȚA DE URGENȚĂ nr. 55 din 30 august 2006, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 788 din 18 septembrie 2006.

Articolul 7

Salariații și angajatorii se pot asocia liber pentru apararea drepturilor și promovarea intereselor lor profesionale, economice și sociale.

Articolul 8

(1) Relațiile de muncă se bazează pe principiul consensualității și al bunei-credințe.

(2) Pentru buna desfășurare a relațiilor de muncă, participanții la raporturile de muncă se vor informa și se vor consulta reciproc, în condițiile legii și ale contractelor colective de muncă.

Articolul 9

Cetățenii români sunt liberi să se încadreze în munca în statele membre ale Uniunii Europene, precum și în oricare alt stat, cu respectarea normelor dreptului internațional al muncii și a tratatelor bilaterale la care România este parte.

Titlul II

Contractul individual de muncă

Capitolul I

Incheierea contractului individual de muncă

Articolul 10

Contractul individual de muncă este contractul în temeiul căruia o persoană fizică, denumită salariat, se obligă să presteze munca pentru și sub autoritatea unui angajator, persoana fizică sau juridică, în schimbul unei remunerații denumite salariu.

Articolul 11

Clauzele contractului individual de muncă nu pot conține prevederi contrare sau drepturi sub nivelul minim stabilit prin acte normative ori prin contracte colective de muncă.

Articolul 12

- (1) Contractul individual de muncă se încheie pe durată nedeterminată.
- (2) Prin excepție, contractul individual de muncă se poate încheia și pe durată determinată, în condițiile expres prevăzute de lege.

Articolul 13

- (1) Persoana fizică dobândește capacitate de muncă la împlinirea vârstei de 16 ani.
- (2) Persoana fizică poate încheia un contract de muncă în calitate de salariat și la împlinirea vârstei de 15 ani, cu acordul părinților sau al reprezentanților legali, pentru activități potrivite cu dezvoltarea fizică, aptitudinile și cunoștințele sale, dacă astfel nu îi sunt periclitate sănătatea, dezvoltarea și pregătirea profesională.
- (3) Încadrarea în munca a persoanelor sub vârsta de 15 ani este interzisă.
- (4) Încadrarea în munca a persoanelor puse sub interdicție judecătorească este interzisă.
- (5) Încadrarea în munca în locuri de muncă grele, vătămătoare sau periculoase se poate face după împlinirea vârstei de 18 ani; aceste locuri de muncă se stabilesc prin hotărâre a Guvernului.

Articolul 14

- (1) În sensul prezentului cod, prin angajator se înțelege persoana fizică sau juridică ce poate, potrivit legii, să angajeze forța de muncă pe bază de contract individual de muncă.
- (2) Persoana juridică poate încheia contracte individuale de muncă, în calitate de angajator, din momentul dobândirii personalității juridice.
- (3) Persoana fizică dobândește capacitatea de a încheia contracte individuale de muncă în calitate de angajator, din momentul dobândirii capacității depline de exercițiu.

Alin. (3) al art. 14 a fost modificat de pct. 2 al [art. I din ORDONANȚA DE URGENȚĂ nr. 65 din 29 iunie 2005](#), publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 576 din 5 iulie 2005.

Articolul 15

Este interzisă, sub sancțiunea nulității absolute, încheierea unui contract individual de muncă în scopul prestării unei munci sau a unei activități ilicite ori imorale.

Articolul 16

- (1) Contractul individual de muncă se încheie în baza consimțământului părților, în formă scrisă, în limba română. Obligația de încheiere a contractului individual de muncă în formă scrisă revine angajatorului. Angajatorul persoană juridică, persoana fizică autorizată să desfășoare o activitate independentă, precum și asociația familială au obligația de a încheia, în formă scrisă, contractul individual de muncă anterior începerii raporturilor de muncă.

Alin. (1) al art. 16 a fost modificat de pct. 3 al [art. I din ORDONANȚA DE URGENȚĂ nr. 65 din 29 iunie 2005](#), publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 576 din 5 iulie 2005.

- (2) În situația în care contractul individual de muncă nu a fost încheiat în formă scrisă, se prezuma că a fost încheiat pe o durată nedeterminată, iar părțile pot face dovada prevederilor contractuale și a prestațiilor efectuate prin orice alt mijloc de probă.
- (3) Munca prestată în temeiul unui contract individual de muncă îi conferă salariatului vechime în munca.

Articolul 17

- (1) Anterior încheierii sau modificării contractului individual de muncă, angajatorul are obligația de a informa persoana selectată în vederea angajării ori, după caz, salariatul, cu privire la clauzele esențiale pe care intenționează să le înscrie în contract sau să le modifice.

Alin. (1) al art. 17 a fost modificat de pct. 3 al [art. I din ORDONANȚA DE URGENȚĂ nr. 55 din 30 august 2006](#), publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 788 din 18 septembrie 2006.

(1[^]) Obligația de informare a persoanei selectate în vederea angajării sau a salariatului se consideră indeplinită de către angajator la momentul semnării contractului individual de muncă sau a actului adițional, după caz.

Alin. (1[^]) al [art. 17](#) a fost modificat de pct. 2 al articolului unic din [LEGEA nr. 371 din 13 decembrie 2005](#), publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1.147 din 19 decembrie 2005.

- (2) Persoana selectată în vederea angajării ori salariatul, după caz, va fi informată cu privire la cel puțin următoarele elemente:
-

Partea introductivă a alin. (2) al [art. 17 a fost modificată de pct. 3 al articolului unic din LEGEA nr. 371 din 13 decembrie 2005](#), publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1.147 din 19 decembrie 2005.

- a) identitatea părților;
- b) locul de muncă sau, în lipsa unui loc de muncă fix, posibilitatea ca salariatul să muncească în diverse locuri;
- c) sediul sau, după caz, domiciliul angajatorului;
- d) funcția/ocupatia conform specificației Clasificării ocupațiilor din România sau altor acte normative și atribuțiile postului;

Litera d) a alin. (2) al art. 17 a fost modificată de pct. 7 al [art. I din ORDONANȚA DE URGENȚĂ nr. 65 din 29 iunie 2005](#), publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 576 din 5 iulie 2005.

- e) riscurile specifice postului;
- f) data de la care contractul urmează să își producă efectele;
- g) în cazul unui contract de muncă pe durată determinată sau al unui contract de muncă temporară, durata acestora;
- h) durata concediului de odihnă la care salariatul are dreptul;
- i) condițiile de acordare a preavizului de către părțile contractante și durata acestuia;
- j) salariul pe bază, alte elemente constitutive ale veniturilor salariale, precum și periodicitatea plății salariului la care salariatul are dreptul;
- k) durata normală a muncii, exprimată în ore/zi și ore/săptămână;
- l) indicarea contractului colectiv de muncă ce reglementează condițiile de muncă ale salariatului;
- m) durata perioadei de probă;

Litera m) a alin. (2) al [art. 17 a fost modificată de pct. 4 al articolului unic din LEGEA nr. 371 din 13 decembrie 2005](#), publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1.147 din 19 decembrie 2005.

(3) Elementele din informarea prevăzută la alin. (2) trebuie să se regasească și în conținutul contractului individual de muncă.

(4) Orice modificare a unuia dintre elementele prevăzute la alin. (2) în timpul executării contractului individual de muncă impune încheierea unui act adițional la contract, într-un termen de 15 zile de la data încunostințării în scris a salariatului, cu excepția situațiilor în care o asemenea modificare rezultă ca posibilă din lege sau din contractul colectiv de muncă aplicabil.

(4¹) La negocierea, încheierea sau modificarea contractului individual de muncă, oricare dintre părți poate fi asistată de terți, conform propriei opțiuni, cu respectarea prevederilor alin. (5).

Alin. (4¹) al [art. 17 a fost modificat de pct. 5 al articolului unic din LEGEA nr. 371 din 13 decembrie 2005](#), publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1.147 din 19 decembrie 2005.

(5) Cu privire la informațiile furnizate salariatului, prealabil încheierii contractului individual de muncă, între părți poate interveni un contract de confidențialitate.

Articolul 18

(1) În cazul în care persoana selectată în vederea angajării ori salariatul, după caz, urmează să își desfășoare activitatea în străinătate, angajatorul are obligația de a-i comunica în timp util, înainte de plecare, informațiile prevăzute la art. 17 alin. (2), precum și informații referitoare la:

Partea introductivă a alin. (1) al art. 18 a fost modificată de pct. 4 al [art. I din ORDONANȚA DE URGENȚĂ nr. 55 din 30 august 2006](#), publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 788 din 18 septembrie 2006.

- a) durata perioadei de muncă ce urmează să fie prestată în străinătate;
- b) moneda în care vor fi plătite drepturile salariale, precum și modalitățile de plată;
- c) prestațiile în bani și/sau în natură aferente desfășurării activității în străinătate;
- d) condițiile de climă;
- e) reglementările principale din legislația muncii din acea țară;
- f) obiceiurile locului a căror nerespectare i-ar pune în pericol viața, libertatea sau siguranța personală.
- g) condițiile de repatriere a lucrătorului, după caz.

Litera g) a alin. (1) al art. 18 a fost introdusă de pct. 5 al [art. I din ORDONANȚA DE URGENȚĂ nr. 55 din 30 august 2006](#), publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 788 din 18 septembrie 2006.

(1¹) Informațiile prevăzute la alin. (1) lit. a), b) și c) trebuie să se regasească și în conținutul contractului individual de muncă.

Alin. (1[^]1) al art. 18 a fost modificat de pct. 7 al articolului unic din LEGEA nr. 371 din 13 decembrie 2005, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1.147 din 19 decembrie 2005.

(2) Dispozitiile alin. (1) se completeaza prin legi speciale care reglementeaza conditiile specifice de muncă în strainatate.

Articolul 19

În situația în care angajatorul nu își execută obligația de informare prevăzută la art. 17 și 18, persoana selectată în vederea angajării ori salariatul, după caz, are dreptul să sesizeze, în termen de 30 de zile de la data neîndeplinirii acestei obligații, instanța judecătorească competența și să solicite despăgubiri corespunzătoare prejudiciului pe care l-a suferit ca urmare a neexecutării de către angajator a obligației de informare.

Art. 19 a fost modificat de pct. 8 al articolului unic din LEGEA nr. 371 din 13 decembrie 2005, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1.147 din 19 decembrie 2005.

Articolul 20

(1) În afara clauzelor esențiale prevăzute la art. 17, între părți pot fi negociate și cuprinse în contractul individual de muncă și alte clauze specifice.

Alin. (1) al art. 20 a fost modificat de pct. 6 al art. I din ORDONANȚA DE URGENȚĂ nr. 55 din 30 august 2006, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 788 din 18 septembrie 2006.

(2) Sunt considerate clauze specifice, fără ca enumerarea să fie limitativă:

- a) clauza cu privire la formarea profesională;
- b) clauza de neconcurență;
- c) clauza de mobilitate;
- d) clauza de confidențialitate.

Articolul 21

(1) La încheierea contractului individual de muncă sau pe parcursul executării acestuia, părțile pot negocia și cuprinde în contract o clauză de neconcurență prin care salariatul să fie obligat ca după încetarea contractului să nu presteze, în interes propriu sau al unui tert, o activitate care se afla în concurență cu cea prestată la angajatorul sau, în schimbul unei indemnizații de neconcurență lunare pe care angajatorul se obligă să o plătească pe toată perioada de neconcurență.

Alin. (1) al art. 21 a fost modificat de pct. 9 al articolului unic din LEGEA nr. 371 din 13 decembrie 2005, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1.147 din 19 decembrie 2005.

(2) Clauza de neconcurență își produce efectele numai dacă în cuprinsul contractului individual de muncă sunt prevăzute în mod concret activitățile ce sunt interzise salariatului la data încetării contractului, cuantumul indemnizației de neconcurență lunare, perioada pentru care își produce efectele clauza de neconcurență, terții în favoarea cărora se interzice prestarea activității, precum și aria geografică unde salariatul poate fi în reală competiție cu angajatorul.

(3) Indemnizația de neconcurență lunară datorată salariatului nu este de natură salarială, se negociază și este de cel puțin 50% din media veniturilor salariale brute ale salariatului din ultimele 6 luni anterioare datei încetării contractului individual de muncă sau, în cazul în care durata contractului individual de muncă a fost mai mică de 6 luni, din media veniturilor salariale lunare brute cuvenite acestuia pe durata contractului.

(4) Indemnizația de neconcurență reprezintă o cheltuială efectuată de angajator, este deductibilă la calculul profitului impozabil și se impozitează la persoana fizică beneficiară, potrivit legii.

Art. 21 a fost modificat de pct. 12 al art. I din ORDONANȚA DE URGENȚĂ nr. 65 din 29 iunie 2005, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 576 din 5 iulie 2005.

Articolul 22

(1) Clauza de neconcurență își poate produce efectele pentru o perioadă de maximum 2 ani de la data încetării contractului individual de muncă.

(2) Prevederile alin. (1) nu sunt aplicabile în cazurile în care încetarea contractului individual de muncă s-a produs de drept, cu excepția cazurilor prevăzute la art. 56 lit. d), f), g), h) și j), ori a intervenit din inițiativa angajatorului pentru motive care nu țin de persoana salariatului.

Art. 22 a fost modificat de pct. 13 al art. I din ORDONANȚA DE URGENȚĂ nr. 65 din 29 iunie 2005, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 576 din 5 iulie 2005.

Articolul 23

(1) Clauza de neconcurență nu poate avea ca efect interzicerea în mod absolut a exercitării profesiei salariatului sau a specializării pe care o detine.

(2) La sesizarea salariatului sau a inspectoratului teritorial pentru muncă instanța competentă poate diminua efectele clauzei de neconcurență.

Articolul 24

În cazul nerespectării, cu vinovăție, a clauzei de neconcurență salariatul poate fi obligat la restituirea indemnizației și, după caz, la daune-interese corespunzătoare prejudiciului pe care l-a produs angajatorului.

Articolul 25

Prin clauza de mobilitate părțile în contractul individual de muncă stabilesc ca, în considerarea specificului muncii, executarea obligațiilor de serviciu de către salariat nu se realizează într-un loc stabil de muncă. În acest caz salariatul beneficiază de prestații suplimentare în bani sau în natură.

Articolul 26

(1) Prin clauza de confidențialitate părțile convin ca, pe toată durata contractului individual de muncă și după încetarea acestuia, să nu transmită date sau informații de care au luat cunoștința în timpul executării contractului, în condițiile stabilite în regulamentele interne, în contractele colective de muncă sau în contractele individuale de muncă.

(2) Nerespectarea acestei clauze de către oricare dintre părți atrage obligarea celui în culpa la plata de daune-interese.

Articolul 27

(1) O persoană poate fi angajată în muncă numai în baza unui certificat medical, care constată faptul că cel în cauză este apt pentru prestarea acelei munci.

(2) Nerespectarea prevederilor alin. (1) atrage nulitatea contractului individual de muncă.

(3) În situația în care salariatul prezintă certificatul medical după momentul încheierii contractului individual de muncă, iar din cuprinsul certificatului rezultă că cel în cauză este apt de muncă, contractul astfel încheiat rămâne valabil.

(4) Competența și procedura de eliberare a certificatului medical, precum și sancțiunile aplicabile angajatorului în cazul angajării sau schimbării locului ori felului muncii fără certificat medical sunt stabilite prin legi speciale.

(5) Solicitarea, la angajare, a testelor de graviditate este interzisă.

(6) La angajarea în domeniile sănătate, alimentație publică, educație și în alte domenii stabilite prin acte normative se pot solicita și teste medicale specifice.

Articolul 28

Certificatul medical este obligatoriu și în următoarele situații:

a) la reînceperea activității după o întrerupere mai mare de 6 luni, pentru locurile de muncă având expunere la factori nocivi profesionali, și de un an, în celelalte situații;

b) în cazul detașării sau trecerii în alt loc de muncă ori în alta activitate, dacă se schimbă condițiile de muncă;

Litera b) a art. 28 a fost modificată de pct. 14 al [art. I din ORDONANȚA DE URGENȚĂ nr. 65 din 29 iunie 2005](#), publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 576 din 5 iulie 2005.

c) la începerea misiunii, în cazul salariaților încadrați cu contract de muncă temporară;

d) în cazul ucenicilor, practicanților, elevilor și studenților, în situația în care urmează să fie instruiți pe meserii și profesii, precum și în situația schimbării meseriei pe parcursul instruirii;

e) periodic, în cazul celor care lucrează în condiții de expunere la factori nocivi profesionali, potrivit reglementărilor Ministerului Sănătății și Familiei;

f) periodic, în cazul celor care desfășoară activități cu risc de transmitere a unor boli și care lucrează în sectorul alimentar, zootehnic, la instalațiile de aprovizionare cu apă potabilă, în colectivități de copii, în unități sanitare, potrivit reglementărilor Ministerului Sănătății și Familiei;

g) periodic, în cazul celor care lucrează în unități fără factori de risc, prin examene medicale diferențiate în funcție de vârstă, sex și stare de sănătate, potrivit reglementărilor din contractele colective de muncă.

Articolul 29

(1) Contractul individual de muncă se încheie după verificarea prealabilă a aptitudinilor profesionale și personale ale persoanei care solicită angajarea.

(2) Modalitățile în care urmează să se realizeze verificarea prevăzută la alin. (1) sunt stabilite în contractul colectiv de muncă aplicabil, în statutul de personal - profesional sau disciplinar - și în regulamentul intern, în măsura în care legea nu dispune altfel.

(3) Informațiile cerute, sub orice formă, de către angajator persoanei care solicită angajarea cu ocazia verificării prealabile a aptitudinilor nu pot avea un alt scop decât acela de a aprecia capacitatea de a ocupa postul respectiv, precum și aptitudinile profesionale.

(4) Angajatorul poate cere informații în legătură cu persoana care solicită angajarea de la fostii săi angajatori, dar numai cu privire la funcțiile îndeplinite și la durata angajării și numai cu încunostintarea prealabilă a celui în cauză.

Articolul 30

(1) Incadrarea salariaților la instituțiile și autoritățile publice și la alte unități bugetare se face numai prin concurs sau examen, după caz.

(2) Posturile vacante existente în statul de funcții vor fi scoase la concurs, în raport cu necesitățile fiecărei unități prevăzute la alin. (1).

(3) În cazul în care la concursul organizat în vederea ocupării unui post vacant nu s-au prezentat mai mulți candidați, încadrarea în muncă se face prin examen.

(4) Condițiile de organizare și modul de desfășurare a concursului/examenului se stabilesc prin regulament aprobat prin hotărâre a Guvernului.

Articolul 31

(1) Pentru verificarea aptitudinilor salariatului, la încheierea contractului individual de muncă se poate stabili o perioadă de probă de cel mult 30 de zile calendaristice pentru funcțiile de execuție și de cel mult 90 de zile calendaristice pentru funcțiile de conducere.

(2) Verificarea aptitudinilor profesionale la încadrarea persoanelor cu handicap se realizează exclusiv prin modalitatea perioadei de probă de maximum 30 de zile calendaristice.

(3) În cazul muncitorilor necalificați, perioada de probă are caracter excepțional și nu poate depăși 5 zile lucrătoare.

(4) Absolvenții instituțiilor de învățământ se încadrează, la debutul lor în profesie, pe baza unei perioade de probă de cel mult 6 luni.

Alin. (4) al art. 31 a fost modificat de pct. 15 al art. I din ORDONANȚA DE URGENȚĂ nr. 65 din 29 iunie 2005, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 576 din 5 iulie 2005.

(4¹) Pe durata sau la sfârșitul perioadei de probă, contractul individual de muncă poate înceta numai printr-o notificare scrisă, la inițiativa oricăreia dintre părți.

Alin. (4¹) al art. 31 a fost modificat de pct. 10 al articolului unic din LEGEA nr. 371 din 13 decembrie 2005, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1.147 din 19 decembrie 2005.

(5) Pe durata perioadei de probă salariatul se bucură de toate drepturile și are toate obligațiile prevăzute în legislația muncii, în contractul colectiv de muncă aplicabil, în regulamentul intern, precum și în contractul individual de muncă.

Articolul 32

(1) Pe durata executării unui contract individual de muncă nu poate fi stabilită decât o singură perioadă de probă.

(2) Prin excepție, salariatul poate fi supus la o nouă perioadă de probă în situația în care acesta debutează la același angajator într-o nouă funcție sau profesie ori urmează să presteze activitatea într-un loc de muncă cu condiții grele, vătămătoare sau periculoase.

(3) Neinformarea salariatului anterior încheierii sau modificării contractului individual de muncă cu privire la perioada de probă, în termenul prevăzut la art. 17 alin. (4), duce la decaderă angajatorului din dreptul de a verifica aptitudinile salariatului printr-o asemenea modalitate.

(4) Perioada de probă constituie vechime în muncă.

Articolul 33

Angajarea succesivă a mai mult de trei persoane pe perioade de probă pentru același post este interzisă.

Articolul 34

(1) Fiecare angajator are obligația de a înființa un registru general de evidență a salariaților.

(2) Registrul general de evidență a salariaților se va înregistra în prealabil la autoritatea publică competentă, potrivit legii, în a cărei rază teritorială se afla domiciliul, respectiv sediul angajatorului, data de la care devine document oficial.

(3) Registrul general de evidenta a salariatilor se completeaza în ordinea angajarii și cuprinde elementele de identificare ale tuturor salariatilor, data angajarii, functia/ocupatia conform specificatiei Clasificarii ocupatiilor din România sau altor acte normative, tipul contractului individual de muncă și data încetării contractului individual de muncă.

Alin. (3) al art. 34 a fost modificat de pct. 17 al art. I din ORDONANȚA DE URGENȚĂ nr. 65 din 29 iunie 2005, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 576 din 5 iulie 2005.

(4) Registrul general de evidenta a salariatilor este pastrat la domiciliul, respectiv sediul angajatorului, urmand să fie pus la dispoziție inspectorului de muncă sau oricarei alte autorități care îl solicita, în condițiile legii.

(5) La solicitarea salariatului angajatorul este obligat sa elibereze un document care să ateste activitatea desfășurată de acesta, vechimea în munca, în meserie și în specialitate.

(6) În cazul încetării activității angajatorului, registrul general de evidenta a salariatilor se depune la autoritatea publică competența, potrivit legii, în a carei raza teritoriala se afla sediul sau domiciliul angajatorului, după caz.

(7) Metodologia de intocmire a registrului general de evidenta a salariatilor, inregistrările care se efectueaza, precum și orice alte elemente în legătură cu intocmirea acestora se stabilesc prin hotărâre a Guvernului.

Articolul 35

(1) Orice salariat are dreptul de a cumula mai multe functii, în baza unor contracte individuale de muncă, beneficiind de salariul corespunzător pentru fiecare dintre acestea.

(2) Fac excepție de la prevederile alin. (1) situațiile în care prin lege sunt prevăzute incompatibilități pentru cumulul unor functii.

(3) Salariații care cumuleaza mai multe functii sunt obligati sa declare fiecarui angajator locul unde exercita functia pe care o considera de baza.

Articolul 36

Cetatenii straini și apatrizii pot fi angajați prin contract individual de muncă în baza permisului de muncă eliberat potrivit legii.

Capitolul II

Executarea contractului individual de muncă

Articolul 37

Drepturile și obligațiile privind relațiile de muncă dintre angajator și salariat se stabilesc potrivit legii, prin negociere, în cadrul contractelor colective de muncă și al contractelor individuale de muncă.

Articolul 38

Salariații nu pot renunța la drepturile ce le sunt recunoscute prin lege. Orice tranzactie prin care se urmareste renunțarea la drepturile recunoscute de lege salariatilor sau limitarea acestor drepturi este lovita de nulitate.

Articolul 39

(1) Salariatul are, în principal, urmatoarele drepturi:

- a) dreptul la salarizare pentru munca depusa;
- b) dreptul la repaus zilnic și saptamanal;
- c) dreptul la concediu de odihnă anual;
- d) dreptul la egalitate de sanse și de tratament;
- e) dreptul la demnitate în munca;
- f) dreptul la securitate și sănătate în munca;
- g) dreptul la acces la formarea profesionala;
- h) dreptul la informare și consultare;
- i) dreptul de a lua parte la determinarea și ameliorarea condițiilor de muncă și a mediului de muncă;
- j) dreptul la protecție în caz de concediere;
- k) dreptul la negociere colectiva și individuala;
- l) dreptul de a participa la acțiuni colective;
- m) dreptul de a constitui sau de a adera la un sindicat.

(2) Salariatului îi revin, în principal, urmatoarele obligații:

- a) obligația de a realiza norma de muncă sau, după caz, de a îndeplini atribuțiile ce îi revin conform fisei postului;
- b) obligația de a respecta disciplina muncii;
- c) obligația de a respecta prevederile cuprinse în regulamentul intern, în contractul colectiv de muncă aplicabil, precum și în contractul individual de muncă;
- d) obligația de fidelitate față de angajator în executarea atribuțiilor de serviciu;

- e) obligația de a respecta măsurile de securitate și sănătate a muncii în unitate;
- f) obligația de a respecta secretul de serviciu.

Articolul 40

(1) Angajatorul are, în principal, următoarele drepturi:

- a) sa stabileasca organizarea și functionarea unității;
- b) sa stabileasca atribuțiile corespunzătoare pentru fiecare salariat, în condițiile legii și/sau în condițiile contractului colectiv de muncă aplicabil, încheiat la nivel național, la nivel de ramura de activitate sau de grup de unități;

Litera b) a alin. (1) al art. 40 a fost modificata de pct. 11 al articolului unic din LEGEA nr. 371 din 13 decembrie 2005, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1.147 din 19 decembrie 2005.

- c) sa dea dispozitii cu caracter obligatoriu pentru salariat, sub rezerva legalității lor;
 - d) sa exercite controlul asupra modului de indeplinire a sarcinilor de serviciu;
 - e) să constate savarsirea abaterilor disciplinare și să aplice sanctiunile corespunzătoare, potrivit legii, contractului colectiv de muncă aplicabil și regulamentului intern.
- (2) Angajatorului în revin, în principal, următoarele obligații:
- a) sa informeze salariații asupra condițiilor de muncă și asupra elementelor care privesc desfășurarea relațiilor de muncă;
 - b) să asigure permanent condițiile tehnice și organizatorice avute în vedere la elaborarea normelor de muncă și condițiile corespunzătoare de muncă;
 - c) sa acorde salariaților toate drepturile ce decurg din lege, din contractul colectiv de muncă aplicabil și din contractele individuale de muncă;
 - d) sa comunice periodic salariaților situația economica și financiară a unității, cu excepția informațiilor sensibile sau secrete, care, prin divulgare, sunt de natura sa prejudicieze activitatea unității. Periodicitatea comunicărilor se stabileste prin negociere în contractul colectiv de muncă aplicabil;

Litera d) a alin. (2) al art. 40 a fost modificata de pct. 12 al articolului unic din LEGEA nr. 371 din 13 decembrie 2005, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1.147 din 19 decembrie 2005.

- e) să se consulte cu sindicatul sau, după caz, cu reprezentantii salariaților în privința deciziilor susceptibile sa afecteze substantial drepturile și interesele acestora;
- f) sa plateasca toate contribuțiile și impozitele aflate în sarcina sa, precum și sa retina și sa vireze contribuțiile și impozitele datorate de salariați, în condițiile legii;
- g) sa infiinteze registrul general de evidenta a salariaților și sa opereze inregistrările prevăzute de lege;
- h) sa elibereze, la cerere, toate documentele care atesta calitatea de salariat a solicitantului;
- i) să asigure confidentialitatea datelor cu caracter personal ale salariaților.

Capitolul III

Modificarea contractului individual de muncă

Articolul 41

- (1) Contractul individual de muncă poate fi modificat numai prin acordul părților.
- (2) Cu titlu de excepție, modificarea unilaterală a contractului individual de muncă este posibilă numai în cazurile și în condițiile prevăzute de prezentul cod.
- (3) Modificarea contractului individual de muncă se referă la oricare dintre următoarele elemente:
 - a) durata contractului;
 - b) locul muncii;
 - c) felul muncii;
 - d) condițiile de muncă;
 - e) salariul;
 - f) timpul de muncă și timpul de odihnă.

Articolul 42

- (1) Locul muncii poate fi modificat unilateral de către angajator prin delegarea sau detasarea salariatului într-un alt loc de muncă decât cel prevăzut în contractul individual de muncă.
- (2) Pe durata delegării, respectiv a detașării, salariatul își păstrează funcția și toate celelalte drepturi prevăzute în contractul individual de muncă.

Articolul 43

Delegarea reprezintă exercitarea temporară, din dispoziția angajatorului, de către salariat, a unor lucrări sau sarcini corespunzătoare atribuțiilor de serviciu în afara locului sau de muncă.

Articolul 44

(1) Delegarea poate fi dispusă pentru o perioadă de cel mult 60 de zile și se poate prelungi, cu acordul salariatului, cu cel mult 60 de zile.

(2) Salariatul delegat are dreptul la plata cheltuielilor de transport și cazare, precum și la o indemnizație de delegare, în condițiile prevăzute de lege sau de contractul colectiv de muncă aplicabil.

Articolul 45

Detasarea este actul prin care se dispune schimbarea temporară a locului de muncă, din dispoziția angajatorului, la un alt angajator, în scopul executării unor lucrări în interesul acestuia. În mod excepțional, prin detasare se poate modifica și felul muncii, dar numai cu consimțământul scris al salariatului.

Articolul 46

(1) Detasarea poate fi dispusă pe o perioadă de cel mult un an.

(2) În mod excepțional, perioada detașării poate fi prelungită pentru motive obiective ce impun prezenta salariatului la angajatorul la care s-a dispus detasarea, cu acordul ambelor părți, din 6 în 6 luni.

(3) Salariatul poate refuza detasarea dispusă de angajatorul sau numai în mod excepțional și pentru motive personale temeinice.

(4) Salariatul detasat are dreptul la plata cheltuielilor de transport și cazare, precum și la o indemnizație de detasare, în condițiile prevăzute de lege sau de contractul colectiv de muncă aplicabil.

Articolul 47

(1) Drepturile cuvenite salariatului detasat se acordă de angajatorul la care s-a dispus detasarea.

(2) Pe durata detașării salariatul beneficiază de drepturile care îi sunt mai favorabile, fie de drepturile de la angajatorul care a dispus detasarea, fie de drepturile de la angajatorul la care este detasat.

(3) Angajatorul care detasează are obligația de a lua toate măsurile necesare pentru ca angajatorul la care s-a dispus detasarea să își îndeplinească integral și la timp toate obligațiile față de salariatul detasat.

(4) Dacă angajatorul la care s-a dispus detasarea nu își îndeplinește integral și la timp toate obligațiile față de salariatul detasat, acestea vor fi îndeplinite de angajatorul care a dispus detasarea.

(5) În cazul în care există divergență între cei doi angajatori sau nici unul dintre ei nu își îndeplinește obligațiile potrivit prevederilor alin. (1) și (2), salariatul detasat are dreptul de a reveni la locul sau de muncă de la angajatorul care l-a detasat, de a se îndrepta împotriva oricărui dintre cei doi angajatori și de a cere executarea silită a obligațiilor neîndeplinite.

Articolul 48

Angajatorul poate modifica temporar locul și felul muncii, fără consimțământul salariatului, și în cazul unor situații de forță majoră, cu titlu de sancțiune disciplinară sau ca măsură de protecție a salariatului, în cazurile și în condițiile prevăzute de prezentul cod.

Capitolul IV

Suspendarea contractului individual de muncă

Articolul 49

(1) Suspendarea contractului individual de muncă poate interveni de drept, prin acordul părților sau prin actul unilateral al uneia dintre părți.

(2) Suspendarea contractului individual de muncă are ca efect suspendarea prestării muncii de către salariat și a plății drepturilor de natură salarială de către angajator.

(3) Pe durata suspendării pot continua să existe alte drepturi și obligații ale părților decât cele prevăzute la alin. (2), dacă acestea sunt prevăzute prin legi speciale, prin contractul colectiv de muncă aplicabil, prin contracte individuale de muncă sau prin regulamente interne.

Alin. (3) al art. 49 a fost modificat de pct. 20 al art. I din ORDONANȚA DE URGENȚĂ nr. 65 din 29 iunie 2005, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 576 din 5 iulie 2005.

(4) În cazul suspendării contractului individual de muncă din cauza unei fapte imputabile salariatului, pe durata suspendării acesta nu va beneficia de nici un drept care rezultă din calitatea sa de salariat.

Articolul 50

Contractul individual de muncă se suspendă de drept în următoarele situații:

- a) concediu de maternitate;
- b) concediu pentru incapacitate temporară de muncă;
- c) carantina;

- d) efectuarea serviciului militar obligatoriu;
- e) exercitarea unei functii în cadrul unei autorități executive, legislative ori judecătorești, pe toata durata mandatului, dacă legea nu prevede altfel;

Litera e) a art. 50 a fost modificata de articolul unic din LEGEA nr. 480 din 12 noiembrie 2003, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 814 din 18 noiembrie 2003.

- f) indeplinirea unei functii de conducere salarizate în sindicat;
- g) forta majoră;
- h) în cazul în care salariatul este arestat preventiv, în condițiile Codului de procedura penala;
- i) în alte cazuri expres prevăzute de lege.

Articolul 51

- (1) Contractul individual de muncă poate fi suspendat din inițiativa salariatului, în următoarele situații:
 - a) concediu pentru cresterea copilului în vârstă de până la 2 ani sau, în cazul copilului cu handicap, până la implinirea vârstei de 3 ani;
 - b) concediu pentru îngrijirea copilului bolnav în vârstă de până la 7 ani sau, în cazul copilului cu handicap, pentru afecțiuni intercurrente, până la implinirea vârstei de 18 ani;
 - c) concediu paternal;
 - d) concediu pentru formare profesională;
 - e) exercitarea unor functii electivă în cadrul organismelor profesionale constituite la nivel central sau local, pe toata durata mandatului;
 - f) participarea la greva;

Litera g) a art. 51 a fost abrogata de pct. 21 al art. I din ORDONANȚA DE URGENȚĂ nr. 65 din 29 iunie 2005, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 576 din 5 iulie 2005.

(2) Contractul individual de muncă poate fi suspendat în situația absențelor nemotivate ale salariatului, în condițiile stabilite prin contractul colectiv de muncă aplicabil, contractul individual de muncă, precum și prin regulamentul intern.

Alin. (2) al art. 51 a fost introdus de pct. 22 al art. I din ORDONANȚA DE URGENȚĂ nr. 65 din 29 iunie 2005, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 576 din 5 iulie 2005.

Articolul 52

- (1) Contractul individual de muncă poate fi suspendat din inițiativa angajatorului în următoarele situații:
 - a) pe durata cercetării disciplinare prealabile, în condițiile legii;
 - b) ca sancțiune disciplinară;
 - c) în cazul în care angajatorul a formulat plângere penală împotriva salariatului sau acesta a fost trimis în judecată pentru fapte penale incompatibile cu funcția deținută, până la ramanerea definitivă a hotărârii judecătorești;
 - d) în cazul intreruperii temporare a activității, fără încetarea raportului de muncă, în special pentru motive economice, tehnologice, structurale sau similare;
 - e) pe durata detașării.
- (2) în cazurile prevăzute la alin. (1) lit. a), b) și c), dacă se constata nevinovăția celui în cauză, salariatul își reia activitatea anterioară, platindu-i-se, în temeiul normelor și principiilor răspunderii civile contractuale, o despăgubire egală cu salariul și celelalte drepturi de care a fost lipsit pe perioada suspendării contractului.

Alin. (2) al art. 52 a fost modificat de pct. 13 al articolului unic din LEGEA nr. 371 din 13 decembrie 2005, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1.147 din 19 decembrie 2005.

Articolul 53

- (1) Pe durata intreruperii temporare a activității angajatorului salariații beneficiază de o indemnizație, plătită din fondul de salarii, ce nu poate fi mai mică de 75% din salariul de bază corespunzător locului de muncă ocupat.
- (2) Pe durata intreruperii temporare prevăzute la alin. (1) salariații se vor afla la dispoziția angajatorului, acesta având oricând posibilitatea să dispună reînceperea activității.

Articolul 54

Contractul individual de muncă poate fi suspendat, prin acordul părților, în cazul concediilor fără plată pentru studii sau pentru interese personale.

Capitolul V

Încetarea contractului individual de muncă

Articolul 55

Contractul individual de muncă poate înceta astfel:

- a) de drept;
- b) ca urmare a acordului părților, la data convenita de acestea;
- c) ca urmare a vointei unilaterale a uneia dintre părți, în cazurile și în condițiile limitativ prevăzute de lege.

Secțiunea 1

Încetarea de drept a contractului individual de muncă

Articolul 56

Contractul individual de muncă încetează de drept:

- a) la data decesului salariatului;

Litera a) a art. 56 a fost modificată de pct. 7 al art. I din ORDONANȚA DE URGENȚĂ nr. 55 din 30 august 2006, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 788 din 18 septembrie 2006.

- b) la data ramanerii irevocabile a hotărârii judecătorești de declarare a morții sau a punerii sub interdicție a salariatului;

Litera b) a art. 56 a fost modificată de pct. 7 al art. I din ORDONANȚA DE URGENȚĂ nr. 55 din 30 august 2006, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 788 din 18 septembrie 2006.

Litera c) a art. 56 a fost abrogată de pct. 8 al art. I din ORDONANȚA DE URGENȚĂ nr. 55 din 30 august 2006, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 788 din 18 septembrie 2006.

- d) la data comunicării deciziei de pensionare pentru limita de vârstă, pensionare anticipată, pensionare anticipată parțială sau pensionare pentru invaliditate a salariatului, potrivit legii;

Litera d) a art. 56 a fost modificată de pct. 24 al art. I din ORDONANȚA DE URGENȚĂ nr. 65 din 29 iunie 2005, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 576 din 5 iulie 2005.

- e) ca urmare a constatării nulității absolute a contractului individual de muncă, de la data la care nulitatea a fost constatată prin acordul părților sau prin hotărâre judecătorească definitivă;
- f) ca urmare a admiterii cererii de reintegrare în funcția ocupată de salariat a unei persoane concediate nelegal sau pentru motive neintemeiate, de la data ramanerii definitive a hotărârii judecătorești de reintegrare;
- g) ca urmare a condamnării la executarea unei pedepse privative de libertate, de la data ramanerii definitive a hotărârii judecătorești;

Litera g) a art. 56 a fost modificată de pct. 14 al articolului unic din LEGEA nr. 371 din 13 decembrie 2005, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1.147 din 19 decembrie 2005.

- h) de la data retragerii de către autoritățile sau organismele competente a avizelor, autorizațiilor ori atestarilor necesare pentru exercitarea profesiei;
- i) ca urmare a interzicerii exercitării unei profesii sau a unei funcții, ca măsură de siguranță ori pedeapsa complementară, de la data ramanerii definitive a hotărârii judecătorești prin care s-a dispus interdicția;
- j) la data expirării termenului contractului individual de muncă încheiat pe durată determinată;
- k) retragerea acordului părinților sau al reprezentanților legali, în cazul salariaților cu vârsta cuprinsă între 15 și 16 ani.

Articolul 57

- (1) Nerespectarea oricăreia dintre condițiile legale necesare pentru încheierea valabilă a contractului individual de muncă atrage nulitatea acestuia.
- (2) Constatarea nulității contractului individual de muncă produce efecte pentru viitor.
- (3) Nulitatea contractului individual de muncă poate fi acoperită prin îndeplinirea ulterioară a condițiilor impuse de lege.
- (4) În situația în care o clauză este afectată de nulitate, întrucât stabilește drepturi sau obligații pentru salariați, care contravin unor norme legale imperative sau contractelor colective de muncă aplicabile, aceasta este înlocuită de drept cu dispozițiile legale sau convenționale aplicabile, salariatul având dreptul la despăgubiri.
- (5) Persoana care a prestat munca în temeiul unui contract individual de muncă nu are dreptul la remunerarea acesteia, corespunzător modului de îndeplinire a atribuțiilor de serviciu.
- (6) Constatarea nulității și stabilirea, potrivit legii, a efectelor acesteia se pot face prin acordul părților.
- (7) Dacă părțile nu se înțeleg, nulitatea se pronunță de către instanța judecătorească.

Secțiunea a 2-a Concedierea

Articolul 58

- (1) Concedierea reprezintă încetarea contractului individual de muncă din inițiativa angajatorului.
- (2) Concedierea poate fi dispusă pentru motive care țin de persoana salariatului sau pentru motive care nu țin de persoana salariatului.

Articolul 59

Este interzisă concedierea salariaților:

- a) pe criterii de sex, orientare sexuală, caracteristici genetice, vârstă, apartenență națională, rasă, culoare, etnie, religie, opțiune politică, origine socială, handicap, situație sau responsabilitate familială, apartenență ori activitate sindicală;
- b) pentru exercitarea, în condițiile legii, a dreptului la greva și a drepturilor sindicale.

Articolul 60

(1) Concedierea salariaților nu poate fi dispusă:

- a) pe durata incapacității temporare de muncă, stabilită prin certificat medical conform legii;
 - b) pe durata concediului pentru carantină;
 - c) pe durata în care femeia salariată este gravidă, în măsura în care angajatorul a luat cunoștința de acest fapt anterior emiterii deciziei de concediere;
 - d) pe durata concediului de maternitate;
 - e) pe durata concediului pentru creșterea copilului în vârstă de până la 2 ani sau, în cazul copilului cu handicap, până la împlinirea vârstei de 3 ani;
 - f) pe durata concediului pentru îngrijirea copilului bolnav în vârstă de până la 7 ani sau, în cazul copilului cu handicap, pentru afecțiuni intercurante, până la împlinirea vârstei de 18 ani;
 - g) pe durata îndeplinirii serviciului militar;
 - h) pe durata exercitării unei funcții eligibile într-un organism sindical, cu excepția situației în care concedierea este dispusă pentru o abatere disciplinară gravă sau pentru abateri disciplinare repetate, savarsite de către acel salariat;
 - i) pe durata efectuării concediului de odihnă.
- (2) Prevederile alin. (1) nu se aplică în cazul concedierii pentru motive ce intervin ca urmare a reorganizării judiciare sau a falimentului angajatorului, în condițiile legii.

Secțiunea a 3-a Concedierea pentru motive care țin de persoana salariatului

Articolul 61

Angajatorul poate dispune concedierea pentru motive care țin de persoana salariatului în următoarele situații:

- a) în cazul în care salariatul a savarsit o abatere gravă sau abateri repetate de la regulile de disciplină a muncii ori de la cele stabilite prin contractul individual de muncă, contractul colectiv de muncă aplicabil sau regulamentul intern, ca sancțiune disciplinară;
- b) în cazul în care salariatul este arestat preventiv pentru o perioadă mai mare de 30 de zile, în condițiile Codului de procedura penală;

Litera b) a art. 61 a fost modificată de pct. 25 al art. I din ORDONANȚA DE URGENȚĂ nr. 65 din 29 iunie 2005, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 576 din 5 iulie 2005.

- c) în cazul în care, prin decizie a organelor competente de expertiză medicală, se constată inaptitudinea fizică și/sau psihică a salariatului, fapt ce nu permite acestuia să își îndeplinească atribuțiile corespunzătoare locului de muncă ocupat;
- d) în cazul în care salariatul nu corespunde profesional locului de muncă în care este încadrat.
- e) în cazul în care salariatul îndeplinește condițiile de vârstă standard și stagiul de cotizare și nu a solicitat pensionarea în condițiile legii.

Litera e) a art. 61 a fost modificată de pct. 15 al articolului unic din LEGEA nr. 371 din 13 decembrie 2005, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1.147 din 19 decembrie 2005.

Articolul 62

- (1) În cazul în care concedierea intervine pentru unul dintre motivele prevăzute la art. 61 lit. b)-d), angajatorul are obligația de a emite decizia de concediere în termen de 30 de zile calendaristice de la data constatării cauzei concedierii.

(1¹) În cazul în care concedierea intervine pentru motivul prevăzut la art. 61 lit. a), angajatorul poate emite decizia de concediere numai cu respectarea dispozițiilor art. 263-268.

Alin. (1¹) al art. 62 a fost introdus de pct. 27 al art. I din ORDONANȚA DE URGENȚĂ nr. 65 din 29 iunie 2005, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 576 din 5 iulie 2005.

(2) Decizia se emite în scris și, sub sancțiunea nulității absolute, trebuie să fie motivată în fapt și în drept și să cuprindă precizări cu privire la termenul în care poate fi contestată și la instanța judecătorească la care se contesta.

Articolul 63

(1) Concedierea pentru savarsirea unei abateri grave sau a unor abateri repetate de la regulile de disciplina a muncii poate fi dispusa numai după indeplinirea de către angajator a cercetării disciplinare prealabile și în termenele stabilite de prezentul cod.

(2) Concedierea salariatului pentru motivul prevăzut la art. 61 lit. d) poate fi dispusa numai după evaluarea prealabilă a salariatului, conform procedurii de evaluare stabilite prin contractul colectiv de muncă aplicabil, încheiat la nivel național, la nivel de ramură de activitate sau de grup de unități, precum și prin regulamentul intern*).

Alin. (2) al art. 63 a fost modificat de pct. 16 al articolului unic din LEGEA nr. 371 din 13 decembrie 2005, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1.147 din 19 decembrie 2005.

*) NOTA C.T.C.E. S.A. Piatra-Neamț:

Alin. (1) al art. II din ORDONANȚA DE URGENȚĂ nr. 65 din 29 iunie 2005, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 576 din 5 iulie 2005 a fost modificat de pct. 31 al articolului unic din LEGEA nr. 371 din 13 decembrie 2005, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1.147 din 19 decembrie 2005 având următorul conținut:

"Art. II. - (1) Până la data stabilirii în contractul colectiv de muncă, încheiat la nivel național sau la nivel de ramură de activitate aplicabil, a procedurii de evaluare prevăzute la art. I pct. 28 din prezenta ordonanță de urgență, se aplică în continuare dispozițiile art. 63 alin. (2) din Legea nr. 53/2003 - Codul muncii în forma sa nemodificată."

Articolul 64

(1) În cazul în care concedierea se dispune pentru motivele prevăzute la art. 61 lit. c) și d), precum și în cazul în care contractul individual de muncă a încetat de drept în temeiul art. 56 lit. f), angajatorul are obligația de a-i propune salariatului alte locuri de muncă vacante în unitate, compatibile cu pregătirea profesională sau, după caz, cu capacitatea de muncă stabilită de medicul de medicina a muncii.

(2) În situația în care angajatorul nu dispune de locuri de muncă vacante potrivit alin. (1), acesta are obligația de a solicita sprijinul agenției teritoriale de ocupare a forței de muncă în vederea redistribuirii salariatului, corespunzător pregătirii profesionale și/sau, după caz, capacității de muncă stabilite de medicul de medicina a muncii.

Alin. (2) al art. 64 a fost modificat de pct. 17 al articolului unic din LEGEA nr. 371 din 13 decembrie 2005, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1.147 din 19 decembrie 2005.

(3) Salariatul are la dispoziție un termen de 3 zile lucrătoare de la comunicarea angajatorului, conform prevederilor alin. (1), pentru a-și manifesta în scris consimțământul cu privire la noul loc de muncă oferit.

Alin. (3) al art. 64 a fost modificat de pct. 17 al articolului unic din LEGEA nr. 371 din 13 decembrie 2005, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1.147 din 19 decembrie 2005.

(4) În cazul în care salariatul nu își manifesta consimțământul în termenul prevăzut la alin. (3), precum și după notificarea cazului către agenția teritorială de ocupare a forței de muncă conform alin. (2), angajatorul poate dispune concedierea salariatului.

Alin. (4) al art. 64 a fost modificat de pct. 17 al articolului unic din LEGEA nr. 371 din 13 decembrie 2005, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1.147 din 19 decembrie 2005.

(5) În cazul concedierii pentru motivul prevăzut la art. 61 lit. c) salariatul beneficiază de o compensație, în condițiile stabilite în contractul colectiv de muncă aplicabil sau în contractul individual de muncă, după caz.

Secțiunea a 4-a

Concedierea pentru motive care nu țin de persoana salariatului

Articolul 65

(1) Concedierea pentru motive care nu țin de persoana salariatului reprezintă încetarea contractului individual de muncă determinată de desființarea locului de muncă ocupat de salariat, din unul sau mai multe motive fără legătură cu persoana acestuia.

(2) Desființarea locului de muncă trebuie să fie efectivă și să aibă o cauză reală și serioasă.

Art. 65 a fost modificat de pct. 9 al art. I din ORDONANȚA DE URGENȚĂ nr. 55 din 30 august 2006, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 788 din 18 septembrie 2006.

Articolul 66

Concedierea pentru motive care nu țin de persoana salariatului poate fi individuală sau colectivă.

Articolul 67

Salariații concediați pentru motive care nu țin de persoana lor beneficiază de măsuri active de combatere a somajului și pot beneficia de compensații în condițiile prevăzute de lege și de contractul colectiv de muncă aplicabil.

Secțiunea a 5-a Concedierea colectivă

Concedierea colectivă. Informarea, consultarea salariaților și procedura concedierilor colective

Titlul Secțiunii a 5-a a Cap. V din Titlul II a fost modificat de pct. 10 al art. I din ORDONANȚA DE URGENȚĂ nr. 55 din 30 august 2006, publicat în MONITORUL OFICIAL nr. 788 din 18 septembrie 2006.

Articolul 68

(1) Prin concediere colectivă se înțelege concedierea, într-o perioadă de 30 de zile calendaristice, din unul sau mai multe motive care nu țin de persoana salariatului, a unui număr de:

a) cel puțin 10 salariați, dacă angajatorul care disponibilizează are încadrați mai mult de 20 de salariați și mai puțin de 100 de salariați;

b) cel puțin 10% din salariați, dacă angajatorul care disponibilizează are încadrați cel puțin 100 de salariați, dar mai puțin de 300 de salariați;

c) cel puțin 30 de salariați, dacă angajatorul care disponibilizează are încadrați cel puțin 300 de salariați.

(2) La stabilirea numărului efectiv de salariați concediați colectiv, potrivit alin. (1), se iau în calcul și acei salariați cărora le-au încetat contractele individuale de muncă din inițiativa angajatorului, din unul sau mai multe motive, fără legătură cu persoana salariatului, cu condiția existenței a cel puțin 5 concedieri.

Art. 68 a fost modificat de pct. 11 al art. I din ORDONANȚA DE URGENȚĂ nr. 55 din 30 august 2006, publicat în MONITORUL OFICIAL nr. 788 din 18 septembrie 2006.

Articolul 69

(1) În cazul în care angajatorul intenționează să efectueze concedieri colective, acesta are obligația de a iniția, în timp util și în scopul ajungerii la o înțelegere, în condițiile prevăzute de lege, consultări cu sindicatul sau, după caz, cu reprezentanții salariaților, cu privire cel puțin la:

a) metodele și mijloacele de evitare a concedierilor colective sau de reducere a numărului de salariați care vor fi concediați;

b) atenuarea consecințelor concedierii prin recurgerea la măsuri sociale care vizează, printre altele, sprijin pentru recalificarea sau reconversia profesională a salariaților concediați.

(2) În perioada în care au loc consultări, potrivit alin. (1), pentru a permite sindicatului sau reprezentanților salariaților să formuleze propuneri în timp util, angajatorul are obligația să le furnizeze toate informațiile relevante și să le notifice, în scris, următoarele:

a) numărul total și categoriile de salariați;

b) motivele care determină concedierea preconizată;

c) numărul și categoriile de salariați care vor fi afectați de concediere;

d) criteriile avute în vedere, potrivit legii și/sau contractelor colective de muncă, pentru stabilirea ordinii de prioritate la concediere;

e) măsurile avute în vedere pentru limitarea numărului concedierilor;

f) măsurile pentru atenuarea consecințelor concedierii și compensațiile ce urmează să fie acordate salariaților concediați, conform dispozițiilor legale și/sau contractului colectiv de muncă aplicabil;

g) data de la care sau perioada în care vor avea loc concedierile;

h) termenul înăuntrul căruia sindicatul sau, după caz, reprezentanții salariaților pot face propuneri pentru evitarea ori diminuarea numărului salariaților concediați.

(3) Obligațiile prevăzute la alin. (1) și (2) se mențin indiferent dacă decizia care determină concedierile colective este luată de către angajator sau de o întreprindere care deține controlul asupra angajatorului.

(4) În situația în care decizia care determină concedierile colective este luată de o întreprindere care deține controlul asupra angajatorului, acesta nu se poate prevala, în nerespectarea obligațiilor prevăzute la alin. (1) și (2), de faptul că întreprinderea respectivă nu i-a furnizat informațiile necesare.

Art. 69 a fost modificat de pct. 12 al art. I din ORDONANȚA DE URGENȚĂ nr. 55 din 30 august 2006, publicat în MONITORUL OFICIAL nr. 788 din 18 septembrie 2006.

Articolul 70

Angajatorul are obligația să comunice o copie a notificării prevăzute la art. 69 alin. (2) inspectoratului teritorial de muncă și agenției teritoriale de ocupare a forței de muncă la aceeași dată la care a comunicat-o sindicatului sau, după caz, reprezentanților salariaților.

Art. 70 a fost modificat de pct. 13 al art. I din ORDONANȚA DE URGENȚĂ nr. 55 din 30 august 2006, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 788 din 18 septembrie 2006.

Articolul 71

(1) Sindicatul sau, după caz, reprezentanții salariaților pot propune angajatorului măsuri în vederea evitării concedierilor ori diminuării numărului salariaților concediați, într-un termen de 10 zile calendaristice de la data primirii notificării.

(2) Angajatorul are obligația de a răspunde în scris și motivat la propunerile formulate potrivit prevederilor alin. (1), în termen de 5 zile calendaristice de la primirea acestora.

Art. 71 a fost modificat de pct. 14 al art. I din ORDONANȚA DE URGENȚĂ nr. 55 din 30 august 2006, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 788 din 18 septembrie 2006.

Articolul 71¹

(1) În situația în care, ulterior consultărilor cu sindicatul sau reprezentanții salariaților, potrivit prevederilor art. 69 și 71, angajatorul decide aplicarea măsurii de concediere colectivă, acesta are obligația de a notifica în scris inspectoratul teritorial de muncă și agenția teritorială de ocupare a forței de muncă, cu cel puțin 30 de zile calendaristice anterioare datei emiterii deciziilor de concediere.

(2) Notificarea prevăzută la alin. (1) trebuie să cuprindă toate informațiile relevante cu privire la intenția de concediere colectivă, prevăzute la art. 69 alin. (2), precum și rezultatele consultărilor cu sindicatul sau reprezentanții salariaților, prevăzute la art. 69 alin. (1) și art. 71, în special motivele concedierilor, numărul total al salariaților, numărul salariaților afectați de concediere și data de la care sau perioada în care vor avea loc aceste concedieri.

(3) Angajatorul are obligația să comunice o copie a notificării prevăzute la alin. (1) sindicatului sau reprezentanților salariaților, la aceeași dată la care a comunicat-o inspectoratului teritorial de muncă și agenției teritoriale de ocupare a forței de muncă.

(4) Sindicatul sau reprezentanții salariaților pot transmite eventuale puncte de vedere inspectoratului teritorial de muncă.

(5) La solicitarea motivată a oricareia dintre părți, inspectoratul teritorial de muncă, cu avizul agenției teritoriale de ocupare a forței de muncă, poate dispune reducerea perioadei prevăzute la alin. (1), fără a aduce atingere drepturilor individuale cu privire la perioada de preaviz.

(6) Inspectoratul teritorial de muncă are obligația de a informa în timp util angajatorul și sindicatul sau reprezentanții salariaților, după caz, asupra reducerii perioadei prevăzute la alin. (1), precum și despre motivele care au stat la baza acestei decizii.

Art. 71¹ a fost introdus de pct. 15 al art. I din ORDONANȚA DE URGENȚĂ nr. 55 din 30 august 2006, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 788 din 18 septembrie 2006.

Articolul 71²

(1) În perioada prevăzută la art. 71¹ alin. 1, agenția teritorială de ocupare a forței de muncă trebuie să caute soluții la problemele ridicate de concedierile colective preconizate și să le comunice în timp util angajatorului și sindicatului ori, după caz, reprezentanților salariaților.

(2) La solicitarea motivată a oricareia dintre părți, inspectoratul teritorial de muncă, cu consultarea agenției teritoriale de ocupare a forței de muncă, poate dispune amanarea momentului emiterii deciziilor de concediere cu maximum 10 zile calendaristice, în cazul în care aspectele legate de concedierea colectivă avută în vedere nu pot fi soluționate până la data stabilită în notificarea de concediere colectivă prevăzută la art. 71¹ alin. (1) ca fiind data emiterii deciziilor de concediere.

(3) Inspectoratul teritorial de muncă are obligația de a informa în scris angajatorul și sindicatul sau reprezentanții salariaților, după caz, asupra amanarii momentului emiterii deciziilor de concediere, precum și despre motivele care au stat la baza acestei decizii, înainte de expirarea perioadei initiale prevăzute la art. 71¹ alin. (1).

Art. 71² a fost introdus de pct. 15 al art. I din ORDONANȚA DE URGENȚĂ nr. 55 din 30 august 2006, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 788 din 18 septembrie 2006.

Articolul 72

(1) Angajatorul care a dispus concedieri colective nu poate face noi încadrări pe locurile de muncă ale salariaților concediați timp de 9 luni de la data concedierii acestora.

(2) În situația în care în această perioadă se reiau activitățile a caror încetare a condus la concedieri colective, angajatorul are obligația de a transmite salariaților care au fost concediați o comunicare scrisă în acest sens și de a-i reangaja pe aceleași locuri de muncă pe care le-au ocupat anterior, fără examen sau concurs ori perioada de probă.

(3) Salariații au la dispoziție un termen de maximum 10 zile lucratoare de la data comunicării angajatorului, prevăzută la alin. (2), pentru a-și manifesta în scris consimțământul cu privire la locul de muncă oferit.

(4) În situația în care salariații care au dreptul de a fi reangajați potrivit alin. (2) nu își manifesta în scris consimțământul în termenul prevăzut la alin. (3) sau refuza locul de muncă oferit, angajatorul poate face noi încadrări pe locurile de muncă rămase vacante.

Art. 72 a fost modificat de pct. 21 al articolului unic din LEGEA nr. 371 din 13 decembrie 2005, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1.147 din 19 decembrie 2005.

Secțiunea a 6-a Dreptul la preaviz

Articolul 73

(1) Persoanele concediate în temeiul art. 61 lit. c) și d), al art. 65 și 66 beneficiază de dreptul la un preaviz ce nu poate fi mai mic de 15 zile lucratoare.

(2) Fac excepție de la prevederile alin. (1) persoanele concediate în temeiul art. 61 lit. d), care se afla în perioada de probă.

(3) În situația în care în perioada de preaviz contractul individual de muncă este suspendat, termenul de preaviz va fi suspendat corespunzător, cu excepția cazului prevăzut la art. 51 alin. (2).

Alin. (3) al art. 73 a fost introdus de pct. 38 al art. I din ORDONANȚA DE URGENȚĂ nr. 65 din 29 iunie 2005, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 576 din 5 iulie 2005.

Articolul 74

(1) Decizia de concediere se comunică salariatului în scris și trebuie să conțină în mod obligatoriu:

a) motivele care determină concedierea;

b) durata preavizului;

c) criteriile de stabilire a ordinii de priorități, conform art. 69 alin. (2) lit. d), numai în cazul concedierilor colective;

Litera c) a alin. (1) al art. 74 a fost modificată de pct. 1 al articolului unic din LEGEA nr. 94 din 16 aprilie 2007, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 264 din 19 aprilie 2007.

d) lista tuturor locurilor de muncă disponibile în unitate și termenul în care salariații urmează să opteze pentru a ocupa un loc de muncă vacant, în condițiile art. 64.

Alin. (2) al art. 74 a fost abrogat de pct. 40 al art. I din ORDONANȚA DE URGENȚĂ nr. 65 din 29 iunie 2005, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 576 din 5 iulie 2005.

Articolul 75

Decizia de concediere produce efecte de la data comunicării ei salariatului.

Secțiunea a 7-a Controlul și sancționarea concedierilor nelegale

Articolul 76

Concedierea dispusă cu nerespectarea procedurii prevăzute de lege este lovită de nulitate absolută.

Articolul 77

În caz de conflict de muncă angajatorul nu poate invoca în fața instanței alte motive de fapt sau de drept decât cele precizate în decizia de concediere.

Articolul 78

(1) În cazul în care concedierea a fost efectuată în mod netemeinic sau nelegal, instanța va dispune anularea ei și va obliga angajatorul la plata unei despăgubiri egale cu salariile indexate, majorate și reactualizate și cu celelalte drepturi de care ar fi beneficiat salariatul.

(2) La solicitarea salariatului instanța care a dispus anularea concedierii va repune părțile în situația anterioară emiterii actului de concediere.

Secțiunea a 8-a Demisia

Articolul 79

(1) Prin demisie se înțelege actul unilateral de voință a salariatului care, printr-o notificare scrisă, comunică angajatorului încetarea contractului individual de muncă, după împlinirea unui termen de preaviz.

(2) Refuzul angajatorului de a înregistra demisia da dreptul salariatului de a face dovada acesteia prin orice mijloace de probă.

(3) Salariatul are dreptul de a nu motiva demisia.

(4) Termenul de preaviz este cel convenit de părți în contractul individual de muncă sau, după caz, cel prevăzut în contractele colective de muncă aplicabile și nu poate fi mai mare de 15 zile calendaristice pentru salariații cu funcții de execuție, respectiv de 30 de zile calendaristice pentru salariații care ocupă funcții de conducere.

(5) Pe durata preavizului contractul individual de muncă continua să își producă toate efectele.

(6) În situația în care în perioada de preaviz contractul individual de muncă este suspendat, termenul de preaviz va fi suspendat corespunzător.

(7) Contractul individual de muncă încetează la data expirării termenului de preaviz sau la data renunțării totale ori parțiale de către angajator la termenul respectiv.

(8) Salariatul poate demisiona fără preaviz dacă angajatorul nu își îndeplinește obligațiile asumate prin contractul individual de muncă.

Capitolul VI

Contractul individual de muncă pe durata determinată

Articolul 80

(1) Prin derogare de la regula prevăzută la art. 12 alin. (1), angajatorii au posibilitatea de a angaja, în cazurile și în condițiile prezentului cod, personal salariat cu contract individual de muncă pe durata determinată.

(2) Contractul individual de muncă pe durata determinată se poate încheia numai în forma scrisă, cu precizarea expresă a duratei pentru care se încheie.

(3) Contractul individual de muncă pe durata determinată poate fi prelungit și după expirarea termenului inițial, cu acordul scris al părților, dar numai înăuntrul termenului prevăzut la art. 82 și de cel mult două ori consecutiv.

(4) Între aceleași părți se pot încheia succesiv cel mult 3 contracte individuale de muncă pe durata determinată, dar numai înăuntrul termenului prevăzut la art. 82.

Alin. (4) al art. 80 a fost modificat de pct. 22 al articolului unic din LEGEA nr. 371 din 13 decembrie 2005, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1.147 din 19 decembrie 2005.

(5) Contractele individuale de muncă pe durata determinată, încheiate în termen de 3 luni de la încetarea unui contract de muncă pe durata determinată, sunt considerate contracte succesive.

Alin. (5) al art. 80 a fost modificat de pct. 22 al articolului unic din LEGEA nr. 371 din 13 decembrie 2005, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1.147 din 19 decembrie 2005.

Articolul 81

Contractul individual de muncă poate fi încheiat pentru o durată determinată numai în următoarele cazuri:

- a) înlocuirea unui salariat în cazul suspendării contractului sau de muncă, cu excepția situației în care acel salariat participă la greva;
- b) creșterea temporară a activității angajatorului;
- c) desfășurarea unor activități cu caracter sezonier;
- d) în situația în care este încheiat în temeiul unor dispoziții legale emise cu scopul de a favoriza temporar anumite categorii de persoane fără loc de muncă;

d¹) angajarea unei persoane care, în termen de 5 ani de la data angajării, îndeplinește condițiile de pensionare pentru limita de vârstă;

Litera d¹) a art. 81 a fost modificata de pct. 23 al articolului unic din LEGEA nr. 371 din 13 decembrie 2005, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1.147 din 19 decembrie 2005.

d²) ocuparea unei funcții eligibile în cadrul organizațiilor sindicale, patronale sau al organizațiilor neguvernamentale, pe perioada mandatului;

Litera d²) a art. 81 a fost introdusa de pct. 42 al art. I din ORDONANȚA DE URGENȚĂ nr. 65 din 29 iunie 2005, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 576 din 5 iulie 2005.

d³) angajarea pensionarilor care, în condițiile legii, pot cumula pensia cu salariul;

Litera d³) a art. 81 a fost introdusa de pct. 42 al art. I din ORDONANȚA DE URGENȚĂ nr. 65 din 29 iunie 2005, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 576 din 5 iulie 2005.

e) în alte cazuri prevăzute expres de legi speciale ori pentru desfășurarea unor lucrări, proiecte, programe, în condițiile stabilite prin contractul colectiv de muncă încheiat la nivel național și/sau la nivel de ramură.

Litera e) a art. 81 a fost modificata de pct. 43 al art. I din ORDONANȚA DE URGENȚĂ nr. 65 din 29 iunie 2005, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 576 din 5 iulie 2005.

Articolul 82

(1) Contractul individual de muncă pe durata determinată nu poate fi încheiat pe o perioadă mai mare de 24 de luni.

Alin. (1) al art. 82 a fost modificat de pct. 44 al art. I din ORDONANȚA DE URGENȚĂ nr. 65 din 29 iunie 2005, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 576 din 5 iulie 2005.

(2) În cazul în care contractul individual de muncă pe durata determinată este încheiat pentru a înlocui un salariat al cărui contract individual de muncă este suspendat, durata contractului va expira la momentul încetării motivelor ce au determinat suspendarea contractului individual de muncă al salariatului titular.

Articolul 83

Salariatul încadrat cu contract individual de muncă pe durata determinată poate fi supus unei perioade de probă, care nu va depăși:

- a) 5 zile lucrătoare pentru o durată a contractului individual de muncă mai mică de 3 luni;
- b) 15 zile lucrătoare pentru o durată a contractului individual de muncă cuprinsă între 3 și 6 luni;
- c) 30 de zile lucrătoare pentru o durată a contractului individual de muncă mai mare de 6 luni;
- d) 45 de zile lucrătoare în cazul salariaților încadrați în funcții de conducere, pentru o durată a contractului individual de muncă mai mare de 6 luni.

Articolul 84

(1) La încetarea celui de-al treilea contract individual de muncă pe durata determinată, prevăzut la art. 80 alin. (4), sau la expirarea termenului prevăzut la art. 82 alin. (1), dacă pe postul respectiv va fi angajat un salariat, acesta va fi angajat cu contract individual de muncă pe durata nedeterminată.

Alin. (1) al art. 84 a fost modificat de pct. 24 al articolului unic din LEGEA nr. 371 din 13 decembrie 2005, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1.147 din 19 decembrie 2005.

(2) Dispozițiile alin. (1) nu sunt aplicabile:

- a) în cazul în care contractul individual de muncă pe durata determinată este încheiat pentru a înlocui temporar un salariat absent, dacă intervine o nouă cauză de suspendare a contractului acestuia;
- b) în cazul în care un nou contract individual de muncă pe durata determinată este încheiat în vederea executării unor lucrări urgente, cu caracter excepțional;
- c) în cazul în care încheierea unui nou contract individual de muncă pe durata determinată se impune datorită unor motive obiective prevăzute expres de legi speciale;

Litera c) a alin. (2) al art. 84 a fost modificata de pct. 16 al art. I din ORDONANȚA DE URGENȚĂ nr. 55 din 30 august 2006, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 788 din 18 septembrie 2006.

c¹) în cazul în care încheierea unui nou contract individual de muncă pe durata determinată se impune datorită unor motive obiective cuprinse în contractul colectiv de muncă încheiat la nivel național și/sau la nivel de ramură, pentru desfășurarea unor lucrări, proiecte sau programe;

Litera c¹) a alin. (2) al art. 84 a fost introdusa de pct. 17 al [art. I din ORDONANȚA DE URGENȚĂ nr. 55 din 30 august 2006](#), publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 788 din 18 septembrie 2006.

d) în cazul în care contractul individual de muncă pe durata determinată a încetat din inițiativa salariatului sau din inițiativa angajatorului, pentru o abatere gravă sau abateri repetate ale salariatului.

Articolul 85

(1) Angajatorii sunt obligați să informeze salariații angajați cu contract individual de muncă pe durata determinată despre locurile de muncă vacante sau care vor deveni vacante, corespunzătoare pregătirii lor profesionale, și să le asigure accesul la aceste locuri de muncă în condiții egale cu cele ale salariaților angajați cu contract individual de muncă pe perioada nedeterminată. Aceasta informare se face printr-un anunț afișat la sediul angajatorului.

(2) O copie a anunțului prevăzut la alin. (1) se transmite de îndată sindicatului sau reprezentanților salariaților.

Alin. (2) al art. 85 a fost introdus de pct. 18 al [art. I din ORDONANȚA DE URGENȚĂ nr. 55 din 30 august 2006](#), publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 788 din 18 septembrie 2006.

Articolul 86

(1) Referitor la condițiile de angajare și de muncă, salariații cu contract individual de muncă pe durata determinată nu vor fi tratați mai puțin favorabil decât salariații permanenți comparabili, numai pe motivul duratei contractului individual de muncă, cu excepția cazurilor în care tratamentul diferit este justificat de motive obiective.

(2) În sensul alin. (1), salariatul permanent comparabil reprezintă salariatul al cărui contract individual de muncă este încheiat pe durata nedeterminată și care desfășoară aceeași activitate sau una similară, în aceeași unitate, avându-se în vedere calificarea/aptitudinile profesionale.

(3) Atunci când nu există un salariat permanent comparabil în aceeași unitate, se au în vedere dispozițiile din contractul colectiv de muncă aplicabil. În cazul în care nu există un contract colectiv de muncă aplicabil, se au în vedere dispozițiile legislației în vigoare sau contractul colectiv de muncă la nivel național.

Art. 86 a fost modificat de pct. 19 al [art. I din ORDONANȚA DE URGENȚĂ nr. 55 din 30 august 2006](#), publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 788 din 18 septembrie 2006.

Capitolul VII

Munca prin agent de muncă temporară

Articolul 87

(1) Munca prin agent de muncă temporară, denumită în continuare munca temporară, este munca prestată de un salariat temporar care, din dispoziția agentului de muncă temporară, prestează munca în favoarea unui utilizator.

(2) Salariatul temporar este persoana încadrată la un angajator agent de muncă temporară, pus la dispoziție unui utilizator pe durata necesară în vederea îndeplinirii unor anumite sarcini precise și cu caracter temporar.

(3) Agentul de muncă temporară este societatea comercială autorizată de Ministerul Muncii și Solidarității Sociale, care pune provizoriu la dispoziție utilizatorului personal calificat și/sau necalificat pe care îl angajează și îl salarizează în acest scop. Condițiile de înființare și funcționare, precum și procedura de autorizare a agentului de muncă temporară se stabilesc prin hotărâre a Guvernului.

(4) Utilizatorul este angajatorul caruia agentul de muncă temporară îi pune la dispoziție un salariat temporar pentru îndeplinirea unor anumite sarcini precise și cu caracter temporar.

Articolul 88

Un utilizator poate apela la agenți de muncă temporară doar pentru executarea unei sarcini precise și cu caracter temporar, denumită misiune de muncă temporară, și numai în următoarele cazuri:

- a)** pentru înlocuirea unui salariat al cărui contract individual de muncă este suspendat, pe durata suspendării;
- b)** pentru prestarea unor activități cu caracter sezonier;
- c)** pentru prestarea unor activități specializate ori ocazionale.

Articolul 89

(1) Misiunea de muncă temporară se stabilește pentru un termen care nu poate fi mai mare de 12 luni.

(2) Durata misiunii de muncă temporară poate fi prelungită o singură dată pentru o perioadă care, adăugată la durata inițială a misiunii, nu poate conduce la depășirea unei perioade de 18 luni.

(3) Condițiile în care durata unei misiuni de muncă temporară poate fi prelungită sunt prevăzute în contractul de muncă temporară sau pot face obiectul unui act adițional la acest contract.

Articolul 90

(1) Agentul de muncă temporară pune la dispoziție utilizatorului un salariat angajat prin contract de muncă temporară, în baza unui contract de punere la dispoziție încheiat în forma scrisă.

(2) Contractul de punere la dispoziție trebuie să cuprindă:

- a) motivul pentru care este necesară utilizarea unui salariat temporar;
- b) termenul misiunii și, dacă este cazul, posibilitatea modificării termenului misiunii;
- c) caracteristicile specifice postului, în special calificarea necesară, locul executării misiunii și programul de lucru;
- d) condițiile concrete de muncă;
- e) echipamentele individuale de protecție și de muncă pe care salariatul temporar trebuie să le utilizeze;
- f) orice alte servicii și facilități în favoarea salariatului temporar;
- g) valoarea contractului de care beneficiază agentul de muncă temporară, precum și remunerația la care are dreptul salariatul.

(3) Orice clauză prin care se interzice angajarea de către utilizator a salariatului temporar după îndeplinirea misiunii este nula.

Articolul 91

(1) Salariații temporari au acces la toate serviciile și facilitățile acordate de utilizator, în aceleași condiții ca și ceilalți salariați ai acestuia.

(2) Utilizatorul este obligat să asigure salariatului temporar dotarea cu echipamente individuale de protecție și de muncă, cu excepția situației în care prin contractul de punere la dispoziție dotarea este în sarcina agentului de muncă temporară.

Articolul 92

Utilizatorul nu poate beneficia de serviciile salariatului temporar, dacă urmărește să înlocuiască astfel un salariat al său al cărui contract de muncă este suspendat ca urmare a participării la greva.

Articolul 93

(1) Contractul de muncă temporară este un contract de muncă ce se încheie în scris între agentul de muncă temporară și salariatul temporar, de regulă, pe durata unei misiuni.

(2) În contractul de muncă temporară se precizează, în afara elementelor prevăzute la art. 17 și la art. 18 alin. (1), condițiile în care urmează să se desfășoare misiunea, durata misiunii, identitatea și sediul utilizatorului, precum și modalitățile de remunerare a salariatului temporar.

Articolul 94

(1) Contractul de muncă temporară se poate încheia și pentru mai multe misiuni, cu respectarea termenului prevăzut la art. 89 alin. (2).

(2) Între două misiuni salariatul temporar se află la dispoziția agentului de muncă temporară și beneficiază de un salariu plătit de agent, care nu poate fi mai mic decât salariul minim brut pe țară.

(3) Pentru fiecare nouă misiune, între părți se încheie un act adițional la contractul de muncă temporară, în care vor fi precizate toate elementele prevăzute la art. 93 alin. (2).

(4) Contractul de muncă temporară încetează la terminarea ultimei misiuni pentru care a fost încheiat.

Articolul 95

(1) Pe toată durata misiunii salariatul temporar beneficiază de salariul plătit de agentul de muncă temporară.

(2) Salariul primit de salariatul temporar pentru fiecare misiune nu poate fi inferior celui pe care îl primește salariatul utilizatorului, care prestează aceeași muncă sau una similară cu cea a salariatului temporar.

(3) În măsura în care utilizatorul nu are angajat un astfel de salariat, salariul primit de salariatul temporar va fi stabilit luându-se în considerare salariul unei persoane angajate cu contract individual de muncă și care prestează aceeași muncă sau una similară, astfel cum este stabilit prin contractul colectiv de muncă aplicabil utilizatorului.

(4) Agentul de muncă temporară este cel care reține și virează toate contribuțiile și impozitele datorate de salariatul temporar către bugetele statului și plătește pentru acesta toate contribuțiile datorate în condițiile legii.

(5) În cazul în care în termen de 15 zile calendaristice de la data la care obligațiile privind plata salariului și cele privind contribuțiile și impozitele au devenit scadente și exigibile, iar agentul de muncă temporară nu le execută, ele vor fi plătite de utilizator, în baza solicitării salariatului temporar.

(6) Utilizatorul care a plătit sumele datorate potrivit alin. (5) se subroga, pentru sumele plătite, în drepturile salariatului temporar împotriva agentului de muncă temporară.

Articolul 96

Prin contractul de muncă temporară se poate stabili o perioadă de probă pentru realizarea misiunii, a cărei durată este fixată în funcție de solicitarea utilizatorului, dar care nu poate fi mai mare de:

- a)** doua zile lucratoare, în cazul în care contractul de muncă temporara este încheiat pentru o perioadă mai mica sau egala cu o luna;
- b)** 3 zile lucratoare, în cazul în care contractul de muncă temporara este încheiat pentru o perioadă cuprinsa între o luna și doua luni;
- c)** 5 zile lucratoare, în cazul în care contractul de muncă temporara este încheiat pentru o perioadă mai mare de doua luni.

Articolul 97

- (1)** Pe parcursul misiunii utilizatorul raspunde pentru asigurarea condițiilor de muncă pentru salariatul temporar, în conformitate cu legislatia în vigoare.
- (2)** Utilizatorul va notifica de îndată agentului de muncă temporara orice accident de muncă sau imbolnavire profesionala de care a luat cunoștința și a carei victima a fost un salariat temporar pus la dispoziție de agentul de muncă temporara.

Articolul 98

- (1)** La încetarea misiunii salariatul temporar poate încheia cu utilizatorul un contract individual de muncă.
- (2)** În cazul în care utilizatorul angajează, după o misiune, un salariat temporar, durata misiunii efectuate se ia în calcul la stabilirea drepturilor salariale, precum și a celorlalte drepturi prevăzute de legislatia muncii.
- (3)** Dacă utilizatorul continua sa beneficieze de muncă salariatului temporar fără a încheia cu acesta un contract individual de muncă sau fără a prelungi contractul de punere la dispoziție, se considera ca între acel salariat temporar și utilizator a intervenit un contract individual de muncă pe durata nedeterminata.

Articolul 99

Agentul de muncă temporara care concediaza salariatul temporar înainte de termenul prevăzut în contractul de muncă temporara, pentru alte motive decat cele disciplinare, are obligația de a respecta reglementarile legale privind încetarea contractului individual de muncă pentru motive care nu țin de persoana salariatului.

Articolul 100

Cu excepția dispozițiilor speciale contrare, prevăzute în prezentul capitol, dispozițiile legale și prevederile contractelor colective de muncă aplicabile salariaților angajați cu contract individual de muncă pe durata nedeterminata la utilizator se aplică în egala măsură și salariaților temporari pe durata misiunii la acesta.

Capitolul VIII

Contractul individual de muncă cu timp parțial

Articolul 101

Salariatul cu fracțiune de norma este salariatul al cărui numar de ore normale de lucru, calculate saptamanal sau ca medie lunara, este inferior numarului de ore normale de lucru al unui salariat cu norma întreaga comparabil.

Art. 101 a fost modificat de pct. 20 al [art. I din ORDONANȚA DE URGENȚĂ nr. 55 din 30 august 2006](#), publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 788 din 18 septembrie 2006.

Articolul 101¹

- (1)** Angajatorul poate incadra salariați cu fracțiune de norma prin contracte individuale de muncă pe durata nedeterminata sau pe durata determinata, denumite contracte individuale de muncă cu timp parțial.
- (2)** Contractul individual de muncă cu timp parțial se încheie numai în forma scrisa.
- (3)** Salariatul comparabil este salariatul cu norma întreaga din aceeași unitate, care are același tip de contract individual de muncă, presteaza aceeași activitate sau una similara cu cea a salariatului angajat cu contract individual de muncă cu timp parțial, avandu-se în vedere și alte considerente, cum ar fi vechimea în munca și calificarea/aptitudinile profesionale.
- (4)** Atunci când nu exista un salariat comparabil în aceeași unitate, se au în vedere dispozițiile din contractul colectiv de muncă aplicabil. În cazul în care nu exista un contract colectiv de muncă aplicabil, se au în vedere dispozițiile legislației în vigoare sau contractul colectiv de muncă la nivel național.

Art. 101¹ a fost introdus de pct. 21 al [art. I din ORDONANȚA DE URGENȚĂ nr. 55 din 30 august 2006](#), publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 788 din 18 septembrie 2006.

Articolul 102

- (1)** Contractul individual de muncă cu timp parțial cuprinde, în afara elementelor prevăzute la art. 17 alin. (2), urmatoarele:
 - a)** durata muncii și repartizarea programului de lucru;
 - b)** condițiile în care se poate modifica programul de lucru;

c) interdicția de a efectua ore suplimentare, cu excepția cazurilor de forță majoră sau pentru alte lucrări urgente destinate prevenirii producerii unor accidente ori înlăturării consecințelor acestora.

(2) În situația în care într-un contract individual de muncă cu timp parțial nu sunt precizate elementele prevăzute la alin. (1), contractul se considera a fi încheiat pentru norma întreaga.

Articolul 103

(1) Salariatul încadrat cu contract de muncă cu timp parțial se bucura de drepturile salariaților cu norma întreaga, în condițiile prevăzute de lege și de contractele colective de muncă aplicabile.

(2) Drepturile salariale se acordă proporțional cu timpul efectiv lucrat, raportat la drepturile stabilite pentru programul normal de lucru.

Alin. (3) al art. 103 a fost abrogat de pct. 46 al [art. I din ORDONANȚA DE URGENȚĂ nr. 65 din 29 iunie 2005](#), publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 576 din 5 iulie 2005.

Articolul 104

(1) Angajatorul este obligat ca, în măsura în care este posibil, să ia în considerare cererile salariaților de a se transfera fie de la un loc de muncă cu norma întreaga la unul cu fracțiune de norma, fie de la un loc de muncă cu fracțiune de norma la un loc de muncă cu norma întreaga sau de a-și mari programul de lucru, în cazul în care apare această oportunitate.

(2) Angajatorul este obligat să informeze la timp cu privire la apariția unor locuri de muncă cu fracțiune de norma sau cu norma întreaga, pentru a facilita transferurile de la norma întreaga la fracțiune de norma și invers. Aceasta informare se face printr-un anunț afișat la sediul angajatorului.

(2¹) O copie a anunțului prevăzut la alin. (2) se transmite de îndată sindicatului sau reprezentanților salariaților.

Alin. (2¹) al art. 104 a fost introdus de pct. 22 al [art. I din ORDONANȚA DE URGENȚĂ nr. 55 din 30 august 2006](#), publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 788 din 18 septembrie 2006.

(3) Angajatorul asigură, în măsura în care este posibil, accesul la locuri de muncă cu fracțiune de norma la toate nivelurile.

Capitolul IX

Munca la domiciliu

Articolul 105

(1) Sunt considerați salariați cu munca la domiciliu acei salariați care îndeplinesc, la domiciliul lor, atribuțiile specifice funcției pe care o dețin.

(2) În vederea îndeplinirii sarcinilor de serviciu ce le revin, salariații cu munca la domiciliu își stabilesc singuri programul de lucru.

(3) Angajatorul este în drept să verifice activitatea salariatului cu munca la domiciliu, în condițiile stabilite prin contractul individual de muncă.

Articolul 106

Contractul individual de muncă la domiciliu se încheie numai în forma scrisă și conține, în afara elementelor prevăzute la art. 17 alin. (2), următoarele:

a) precizarea expresă ca salariatul lucrează la domiciliu;

b) programul în cadrul caruia angajatorul este în drept să controleze activitatea salariatului sau și modalitatea concretă de realizare a controlului;

c) obligația angajatorului de a asigura transportul la și de la domiciliul salariatului, după caz, al materiilor prime și materialelor pe care le utilizează în activitate, precum și al produselor finite pe care le realizează.

Articolul 107

(1) Salariatul cu munca la domiciliu se bucura de toate drepturile recunoscute prin lege și prin contractele colective de muncă aplicabile salariaților al căror loc de muncă este la sediul angajatorului.

(2) Prin contractele colective de muncă se pot stabili și alte condiții specifice privind munca la domiciliu.

Titlul III

Timpul de muncă și timpul de odihnă

Capitolul I

Timpul de muncă

Secțiunea 1

Durata timpului de muncă

Articolul 108

Timpul de muncă reprezintă orice perioadă în care salariatul prestează munca, se afla la dispoziția angajatorului și îndeplinește sarcinile și atribuțiile sale, conform prevederilor contractului individual de muncă, contractului colectiv de muncă aplicabil și/sau ale legislației în vigoare.

Art. 108 a fost modificat de pct. 23 al [art. I din ORDONANȚA DE URGENȚĂ nr. 55 din 30 august 2006](#), publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 788 din 18 septembrie 2006.

Articolul 109

(1) Pentru salariații angajați cu norma întreaga durata normală a timpului de muncă este de 8 ore pe zi și de 40 de ore pe săptămână.

(2) În cazul tinerilor în vârstă de până la 18 ani durata timpului de muncă este de 6 ore pe zi și de 30 de ore pe săptămână.

Articolul 110

(1) Repartizarea timpului de muncă în cadrul săptămânii este, de regula, uniformă, de 8 ore pe zi timp de 5 zile, cu două zile de repaus.

(2) În funcție de specificul unității sau al muncii prestate, se poate opta și pentru o repartizare inegală a timpului de muncă, cu respectarea duratei normale a timpului de muncă de 40 de ore pe săptămână.

Articolul 111

(1) Durata maximă legală a timpului de muncă nu poate depăși 48 de ore pe săptămână, inclusiv orele suplimentare.

(2) Prin excepție, durata timpului de muncă, ce include și orele suplimentare, poate fi prelungită peste 48 de ore pe săptămână, cu condiția ca media orelor de muncă, calculată pe o perioadă de referință de 3 luni calendaristice, să nu depășească 48 de ore pe săptămână.

Alin. (2) al [art. 111](#) a fost modificat de pct. 25 al articolului unic din [LEGEA nr. 371 din 13 decembrie 2005](#), publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1.147 din 19 decembrie 2005.

(2¹) Pentru anumite sectoare de activitate, unități sau profesii stabilite prin contractul colectiv de muncă unic la nivel național, se pot negocia, prin contractul colectiv de muncă la nivel de ramură de activitate aplicabil, perioade de referință mai mari de 3 luni, dar care să nu depășească 12 luni.

Alin. (2¹) al [art. 111](#) a fost modificat de pct. 26 al articolului unic din [LEGEA nr. 371 din 13 decembrie 2005](#), publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1.147 din 19 decembrie 2005.

(2²) La stabilirea perioadelor de referință prevăzute la alin. (2) și (2¹) nu se iau în calcul durata concediului de odihnă anual și situațiile de suspendare a contractului individual de muncă.

Alin. (2²) al [art. 111](#) a fost introdus de pct. 48 al [art. I din ORDONANȚA DE URGENȚĂ nr. 65 din 29 iunie 2005](#), publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 576 din 5 iulie 2005.

(3) Prevederile alin. (1), (2) și (2¹) nu se aplică tinerilor care nu au implinit vârsta de 18 ani.

Alin. (3) al [art. 111](#) a fost modificat de pct. 49 al [art. I din ORDONANȚA DE URGENȚĂ nr. 65 din 29 iunie 2005](#), publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 576 din 5 iulie 2005.

Articolul 112

(1) Pentru anumite sectoare de activitate, unități sau profesii se poate stabili prin negocieri colective sau individuale ori prin acte normative specifice o durată zilnică a timpului de muncă mai mică sau mai mare de 8 ore.

(2) Durata zilnică a timpului de muncă de 12 ore va fi urmată de o perioadă de repaus de 24 de ore.

Articolul 113

(1) Modul concret de stabilire a programului de lucru inegal în cadrul săptămânii de lucru de 40 de ore, precum și în cadrul săptămânii de lucru comprimate va fi negociat prin contractul colectiv de muncă la nivelul angajatorului sau, în absența acestuia, va fi prevăzut în regulamentul intern.

(2) Programul de lucru inegal poate funcționa numai dacă este specificat expres în contractul individual de muncă.

Articolul 114

Programul de muncă și modul de repartizare a acestuia pe zile sunt aduse la cunoștința salariaților și sunt afisate la sediul angajatorului.

Articolul 115

- (1) Angajatorul poate stabili programe individualizate de muncă, cu acordul sau la solicitarea salariatului în cauza, dacă aceasta posibilitate este prevăzută în contractele colective de muncă aplicabile la nivelul angajatorului sau, în absența acestora, în regulamentele interne.
- (2) Programele individualizate de muncă presupun un mod de organizare flexibil a timpului de muncă.
- (3) Durata zilnică a timpului de muncă este împărțită în două perioade: o perioadă fixă în care personalul se afla simultan la locul de muncă și o perioadă variabilă, mobilă, în care salariatul își alege orele de sosire și de plecare, cu respectarea timpului de muncă zilnic.
- (4) Programul individualizat de muncă poate funcționa numai cu respectarea dispozițiilor art. 109 și 111.

Articolul 116

Angajatorul are obligația de a ține evidența orelor de muncă prestate de fiecare salariat și de a supune controlului inspecției muncii această evidență ori de câte ori este solicitat.

Secțiunea a 2-a Munca suplimentară

Articolul 117

- (1) Munca prestată în afara duratei normale a timpului de muncă săptămânal, prevăzută la art. 109, este considerată munca suplimentară.
- (2) Munca suplimentară nu poate fi efectuată fără acordul salariatului, cu excepția cazului de forță majoră sau pentru lucrări urgente destinate prevenirii producerii unor accidente ori înlăturării consecințelor unui accident.

Articolul 118

- (1) La solicitarea angajatorului salariații pot efectua munca suplimentară, cu respectarea prevederilor art. 111 sau 112, după caz.
- (2) Efectuarea muncii suplimentare peste limita stabilită potrivit prevederilor art. 111 sau 112, după caz, este interzisă, cu excepția cazului de forță majoră sau pentru alte lucrări urgente destinate prevenirii producerii unor accidente ori înlăturării consecințelor unui accident.

Art. 118 a fost modificat de pct. 50 al [art. I din ORDONANȚA DE URGENȚĂ nr. 65 din 29 iunie 2005](#), publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 576 din 5 iulie 2005.

Articolul 119

- (1) Munca suplimentară se compensează prin ore libere plătite în următoarele 30 de zile după efectuarea acesteia.
- (2) În aceste condiții salariatul beneficiază de salariul corespunzător pentru orele prestate peste programul normal de lucru.

Articolul 120

- (1) În cazul în care compensarea prin ore libere plătite nu este posibilă în termenul prevăzut de art. 119 alin. (1) în luna următoare, munca suplimentară va fi plătită salariatului prin adăugarea unui spor la salariu corespunzător duratei acesteia.
- (2) Sporul pentru munca suplimentară, acordat în condițiile prevăzute la alin. (1), se stabilește prin negociere, în cadrul contractului colectiv de muncă sau, după caz, al contractului individual de muncă, și nu poate fi mai mic de 75% din salariul de bază.

Articolul 121

Tinerii în vârstă de până la 18 ani nu pot presta munca suplimentară.

Secțiunea a 3-a Munca de noapte

Articolul 122

- (1) Munca prestată între orele 22,00-6,00 este considerată munca de noapte.
- (1[^]1) Salariatul de noapte reprezintă, după caz:
- a) salariatul care efectuează munca de noapte cel puțin 3 ore din timpul sau zilnic de lucru;
 - b) salariatul care efectuează munca de noapte în proporție de cel puțin 30% din timpul sau lunar de lucru.

Alin. (1[^]1) al art. 122 a fost introdus de pct. 24 al [art. I din ORDONANȚA DE URGENȚĂ nr. 55 din 30 august 2006](#), publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 788 din 18 septembrie 2006.

(2) Durata normala a timpului de lucru, pentru salariatul de noapte, nu va depăși o medie de 8 ore pe zi, calculată pe o perioadă de referință de maximum 3 luni calendaristice, cu respectarea prevederilor legale cu privire la repausul saptamanal.

Alin. (2) al art. 122 a fost modificat de pct. 25 al art. I din ORDONANȚA DE URGENȚĂ nr. 55 din 30 august 2006, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 788 din 18 septembrie 2006.

(2¹) Durata normala a timpului de lucru, pentru salariații de noapte a caror activitate se desfășoară în condiții speciale sau deosebite de muncă, stabilite potrivit dispozițiilor legale, nu va depăși 8 ore pe parcursul oricărei perioade de 24 de ore, în care presteaza munca de noapte.

Alin. (2¹) al art. 122 a fost introdus de pct. 26 al art. I din ORDONANȚA DE URGENȚĂ nr. 55 din 30 august 2006, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 788 din 18 septembrie 2006.

(3) Angajatorul care, în mod frecvent, utilizeaza munca de noapte este obligat sa informeze despre aceasta inspectoratul teritorial de muncă.

Articolul 123

Salariații de noapte beneficiaza:

- a) fie de program de lucru redus cu o ora față de durata normala a zilei de muncă, pentru zilele în care efectueaza cel puțin 3 ore de muncă de noapte, fără ca aceasta sa duca la scaderea salariului de baza;
- b) fie de un spor la salariu de minimum 15% din salariul de baza pentru fiecare ora de muncă de noapte prestata.

Art. 123 a fost modificat de pct. 27 al art. I din ORDONANȚA DE URGENȚĂ nr. 55 din 30 august 2006, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 788 din 18 septembrie 2006.

Articolul 124

(1) Salariații care urmeaza sa desfasoare munca de noapte în condițiile art. 122 alin. (1¹) sunt supuși unui examen medical gratuit înainte de începerea activității și după aceea, periodic.

Alin. (1) al art. 124 a fost modificat de pct. 28 al art. I din ORDONANȚA DE URGENȚĂ nr. 55 din 30 august 2006, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 788 din 18 septembrie 2006.

(2) Condițiile de efectuare a examenului medical și periodicitatea acestuia se stabilesc prin regulament aprobat prin ordin comun al ministrului muncii și solidarității sociale și al ministrului sănătății și familiei.

(3) Salariații care desfășoară munca de noapte și au probleme de sănătate recunoscute ca având legătură cu aceasta vor fi trecuti la o munca de zi pentru care sunt apti.

Articolul 125

(1) Tinerii care nu au implinit vârsta de 18 ani nu pot presta munca de noapte.

(2) Femeile gravide, lauzele și cele care alăpteaza nu pot fi obligate sa presteze munca de noapte.

Secțiunea a 4-a

Norma de muncă

Articolul 126

Norma de muncă exprima cantitatea de muncă necesară pentru efectuarea operațiunilor sau lucrărilor de către o persoană cu calificare corespunzătoare, care lucreaza cu intensitate normala, în condițiile unor procese tehnologice și de muncă determinate. Norma de muncă cuprinde timpul productiv, timpul pentru intreruperi impuse de desfășurarea procesului tehnologic, timpul pentru pauze legale în cadrul programului de muncă.

Articolul 127

Norma de muncă se exprima, în functie de caracteristicile procesului de productie sau de alte activități ce se normeaza, sub forma de norme de timp, norme de productie, norme de personal, sfera de atribuții sau sub alte forme corespunzătoare specificului fiecărei activități.

Articolul 128

Normarea muncii se aplică tuturor categoriilor de salariați.

Articolul 129

(1) Normele de muncă se elaboreaza de către angajator, conform normativelor în vigoare, sau, în cazul în care nu exista normative, normele de muncă se elaboreaza de către angajator cu acordul sindicatului ori, după caz, al reprezentantilor salariaților.

Alin. (1) al art. 129 a fost modificat de pct. 51 al [art. I din ORDONANȚA DE URGENȚĂ nr. 65 din 29 iunie 2005](#), publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 576 din 5 iulie 2005.

[\(1^{^1}\) În cazul unui dezacord cu privire la normele de muncă, părțile vor apela la arbitrajul unui tert ales de comun acord.](#)

Alin. (1^{^1}) al art. 129 a fost introdus de pct. 52 al [art. I din ORDONANȚA DE URGENȚĂ nr. 65 din 29 iunie 2005](#), publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 576 din 5 iulie 2005.

(2) În situația în care normele de muncă nu mai corespund condițiilor tehnice în care au fost adoptate sau nu asigură un grad complet de ocupare a timpului normal de muncă, acestea vor fi supuse unei reexaminări.

(3) Procedura de reexaminare, precum și situațiile concrete în care poate interveni se stabilesc prin contractul colectiv de muncă aplicabil sau prin regulamentul intern.

Capitolul II

Repausuri periodice

Articolul 129^{^1}

[Perioada de repaus reprezintă orice perioadă care nu este timp de muncă.](#)

Art. 129^{^1} a fost introdus de pct. 29 al [art. I din ORDONANȚA DE URGENȚĂ nr. 55 din 30 august 2006](#), publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 788 din 18 septembrie 2006.

Secțiunea 1

Pauza de masa și repausul zilnic

Articolul 130

(1) În cazurile în care durata zilnică a timpului de muncă este mai mare de 6 ore, salariații au dreptul la pauza de masa și la alte pauze, în condițiile stabilite prin contractul colectiv de muncă aplicabil sau prin regulamentul intern.

(2) Tinerii în vârstă de până la 18 ani beneficiază de o pauza de masa de cel puțin 30 de minute, în cazul în care durata zilnică a timpului de muncă este mai mare de 4 ore și jumătate.

(3) Pauzele, cu excepția dispozițiilor contrare din contractul colectiv de muncă aplicabil și din regulamentul intern, nu se vor include în durata zilnică normală a timpului de muncă.

Articolul 131

(1) Salariații au dreptul între două zile de muncă la un repaus care nu poate fi mai mic de 12 ore consecutive.

(2) Prin excepție, în cazul muncii în schimburi, acest repaus nu poate fi mai mic de 8 ore între schimburi.

Articolul 131^{^1}

(1) Munca în schimburi reprezintă orice mod de organizare a programului de lucru, potrivit caruia salariații se succed unul pe altul la același post de muncă, potrivit unui anumit program, inclusiv program rotativ, și care poate fi de tip continuu sau discontinuu, implicând pentru salariat necesitatea realizării unei activități în intervale orare diferite în raport cu o perioadă zilnică sau săptămânală, stabilită prin contractul individual de muncă.

(2) Salariat în schimburi reprezintă orice salariat al cărui program de lucru se înscrie în cadrul programului de muncă în schimburi.

Art. 131^{^1} a fost introdus de pct. 30 al [art. I din ORDONANȚA DE URGENȚĂ nr. 55 din 30 august 2006](#), publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 788 din 18 septembrie 2006.

Secțiunea a 2-a

Repausul săptămânal

Articolul 132

(1) Repausul săptămânal se acordă în două zile consecutive, de regula sâmbata și duminica.

(2) În cazul în care repausul în zilele de sâmbata și duminica ar prejudicia interesul public sau desfășurarea normală a activității, repausul săptămânal poate fi acordat și în alte zile stabilite prin contractul colectiv de muncă aplicabil sau prin regulamentul intern.

(3) În situația prevăzută la alin. (2) salariații vor beneficia de un spor la salariu stabilit prin contractul colectiv de muncă sau, după caz, prin contractul individual de muncă.

(4) În situații de excepție zilele de repaus săptămânal sunt acordate cumulat, după o perioadă de activitate continuă ce nu poate depăși 14 zile calendaristice, cu autorizarea inspectoratului teritorial de muncă și cu acordul sindicatului sau, după caz, al reprezentanților salariaților.

Alin. (4) al art. 132 a fost modificat de pct. 31 al [art. I din ORDONANȚA DE URGENȚĂ nr. 55 din 30 august 2006](#), publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 788 din 18 septembrie 2006.

(5) Salariații al caror repaus saptamanal se acordă în condițiile alin. (4) au dreptul la dublul compensațiilor cuvenite potrivit art. 120 alin. (2).

Articolul 133

(1) În cazul unor lucrări urgente, a caror executare imediată este necesară pentru organizarea unor măsuri de salvare a persoanelor sau bunurilor angajatorului, pentru evitarea unor accidente iminente sau pentru înlăturarea efectelor pe care aceste accidente le-au produs asupra materialelor, instalațiilor sau clădirilor unității, repausul saptamanal poate fi suspendat pentru personalul necesar în vederea executării acestor lucrări.

(2) Salariații al caror repaus saptamanal a fost suspendat în condițiile alin. (1) au dreptul la dublul compensațiilor cuvenite potrivit art. 120 alin. (2).

Secțiunea a 3-a Sarbatorile legale

Articolul 134

(1) Zilele de sărbătoare legală în care nu se lucrează sunt:

- 1 și 2 ianuarie;
- prima și a doua zi de Paști;
- 1 mai;
- prima și a doua zi de Rusali;
- Adormirea Maicii Domnului;
- 1 decembrie;
- prima și a doua zi de Crăciun;
- 2 zile pentru fiecare dintre cele 3 sărbători religioase anuale, declarate astfel de cultele religioase legale, altele decât cele creștine, pentru persoanele aparținând acestora.

Alin. (1) al [art. 134 a fost modificat de articolul unic din LEGEA nr. 202 din 21 octombrie 2008](#), publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 728 din 28 octombrie 2008.

(2) Acordarea zilelor libere se face de către angajator.

Articolul 135

Prin hotărâre a Guvernului se vor stabili programe de lucru adecvate pentru unitățile sanitare și pentru cele de alimentație publică, în scopul asigurării asistentei sanitare și, respectiv, al aprovizionării populației cu produse alimentare de strictă necesitate, a caror aplicare este obligatorie.

Articolul 136

Prevederile art. 134 nu se aplică în locurile de muncă în care activitatea nu poate fi întreruptă datorită caracterului procesului de producție sau specificului activității.

Articolul 137

(1) Salariaților care lucrează în unitățile prevăzute la art. 135, precum și la locurile de muncă prevăzute la art. 136 li se asigură compensarea cu timp liber corespunzător în următoarele 30 de zile.

(2) În cazul în care, din motive justificate, nu se acordă zile libere, salariații beneficiază, pentru munca prestată în zilele de sărbătoare legală, de un spor la salariul de bază ce nu poate fi mai mic de 100% din salariul de bază corespunzător muncii prestate în programul normal de lucru.

Articolul 138

Prin contractul colectiv de muncă aplicabil se pot stabili și alte zile libere.

Capitolul III Concediile

Secțiunea 1

Concediul de odihnă anual și alte concedii ale salariaților

Articolul 139

(1) Dreptul la concediu de odihnă anual platit este garantat tuturor salariaților.

(2) Dreptul la concediu de odihnă anual nu poate forma obiectul vreunei cesiuni, renunțări sau limitări.

Articolul 140

(1) Durata minimă a concediului de odihnă anual este de 20 de zile lucrătoare.

(2) Durata efectivă a concediului de odihnă anual se stabilește prin contractul colectiv de muncă aplicabil, este prevăzută în contractul individual de muncă și se acordă proporțional cu activitatea prestată într-un an calendaristic.

(3) Sărbătorile legale în care nu se lucrează, precum și zilele libere platite stabilite prin contractul colectiv de muncă aplicabil nu sunt incluse în durata concediului de odihnă anual.

Alin. (4) al art. 140 a fost abrogat de pct. 53 al art. I din ORDONANȚA DE URGENȚĂ nr. 65 din 29 iunie 2005, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 576 din 5 iulie 2005.

Articolul 141

(1) Concediul de odihnă se efectuează în fiecare an.

(2) Prin excepție de la prevederile alin. (1), efectuarea concediului în anul următor este permisă numai în cazurile expres prevăzute de lege sau în cazurile prevăzute în contractul colectiv de muncă aplicabil.

(3) Angajatorul este obligat să acorde concediu, până la sfârșitul anului următor, tuturor salariaților care într-un an calendaristic nu au efectuat integral concediul de odihnă la care aveau dreptul.

(4) Compensarea în bani a concediului de odihnă neefectuat este permisă numai în cazul încetării contractului individual de muncă.

Articolul 142

Salariații care lucrează în condiții grele, periculoase sau vătămătoare, nevazatorii, alte persoane cu handicap și tinerii în vârstă de până la 18 ani beneficiază de un concediu de odihnă suplimentar de cel puțin 3 zile lucratoare.

Articolul 143

(1) Efectuarea concediului de odihnă se realizează în baza unei programări colective sau individuale stabilite de angajator cu consultarea sindicatului sau, după caz, a reprezentanților salariaților, pentru programările colective, ori cu consultarea salariatului, pentru programările individuale. Programarea se face până la sfârșitul anului calendaristic pentru anul următor.

(2) Prin programările colective se pot stabili perioade de concediu care nu pot fi mai mici de 3 luni pe categorii de personal sau locuri de muncă.

(3) Prin programare individuală se poate stabili data efectuării concediului sau, după caz, perioada în care salariatul are dreptul de a efectua concediul, perioada care nu poate fi mai mare de 3 luni.

(4) În cadrul perioadelor de concediu stabilite conform alin. (2) și (3) salariatul poate solicita efectuarea concediului cu cel puțin 60 de zile anterioare efectuării acestuia.

(5) În cazul în care programarea concediilor se face fracționat, angajatorul este obligat să stabilească programarea astfel încât fiecare salariat să efectueze într-un an calendaristic cel puțin 15 zile lucratoare de concediu neîntrerupt.

Articolul 144

Salariatul este obligat să efectueze în natura concediul de odihnă în perioada în care a fost programat, cu excepția situațiilor expres prevăzute de lege sau atunci când, din motive obiective, concediul nu poate fi efectuat.

Articolul 145

(1) Pentru perioada concediului de odihnă salariatul beneficiază de o indemnizație de concediu, care nu poate fi mai mică decât salariul de bază, indemnizațiile și sporurile cu caracter permanent cuvenite pentru perioada respectivă, prevăzute în contractul individual de muncă.

Alin. (1) al art. 145 a fost modificat de pct. 54 al art. I din ORDONANȚA DE URGENȚĂ nr. 65 din 29 iunie 2005, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 576 din 5 iulie 2005.

(2) Indemnizația de concediu de odihnă reprezintă media zilnică a drepturilor salariale prevăzute la alin. (1) din ultimele 3 luni anterioare celei în care este efectuat concediul, multiplicată cu numărul de zile de concediu.

Alin. (2) al art. 145 a fost modificat de pct. 54 al art. I din ORDONANȚA DE URGENȚĂ nr. 65 din 29 iunie 2005, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 576 din 5 iulie 2005.

(3) Indemnizația de concediu de odihnă se plătește de către angajator cu cel puțin 5 zile lucratoare înainte de plecarea în concediu.

Articolul 146

(1) Concediul de odihnă poate fi întrerupt, la cererea salariatului, pentru motive obiective.

(2) Angajatorul poate rechema salariatul din concediul de odihnă în caz de forta majoră sau pentru interese urgente care impun prezenta salariatului la locul de muncă. În acest caz angajatorul are obligația de a suporta toate cheltuielile salariatului și ale familiei sale, necesare în vederea revenirii la locul de muncă, precum și eventualele prejudicii suferite de acesta ca urmare a întreruperii concediului de odihnă.

Articolul 147

(1) În cazul unor evenimente familiale deosebite, salariații au dreptul la zile libere platite, care nu se includ în durata concediului de odihnă.

(2) Evenimentele familiale deosebite și numărul zilelor libere platite sunt stabilite prin lege, prin contractul colectiv de muncă aplicabil sau prin regulamentul intern.

Articolul 148

(1) Pentru rezolvarea unor situații personale salariații au dreptul la concedii fără plata.

(2) Durata concediului fără plata se stabilește prin contractul colectiv de muncă aplicabil sau prin regulamentul intern.

Secțiunea a 2-a

Concediile pentru formare profesionala

Articolul 149

(1) Salariații au dreptul să beneficieze, la cerere, de concedii pentru formare profesionala.

(2) Concediile pentru formare profesionala se pot acorda cu sau fără plata.

Articolul 150

(1) Concediile fără plata pentru formare profesionala se acordă la solicitarea salariatului, pe perioada formării profesionale pe care salariatul o urmează din inițiativa sa.

(2) Angajatorul poate respinge solicitarea salariatului numai cu acordul sindicatului sau, după caz, cu acordul reprezentanților salariaților și numai dacă absenta salariatului ar prejudicia grav desfășurarea activității.

Articolul 151

(1) Cererea de concediu fără plata pentru formare profesionala trebuie să fie înaintată angajatorului cu cel puțin o lună înainte de efectuarea acestuia și trebuie să precizeze data de începere a stagiului de formare profesionala, domeniul și durata acestuia, precum și denumirea instituției de formare profesionala.

(2) Efectuarea concediului fără plata pentru formare profesionala se poate realiza și fractionat în cursul unui an calendaristic, pentru susținerea examenelor de absolvire a unor forme de învățământ sau pentru susținerea examenelor de promovare în anul următor în cadrul instituțiilor de învățământ superior, cu respectarea condițiilor stabilite la alin. (1).

Articolul 152

(1) În cazul în care angajatorul nu și-a respectat obligația de a asigura pe cheltuiala sa participarea unui salariat la formare profesionala în condițiile prevăzute de lege, salariatul are dreptul la un concediu pentru formare profesionala, platit de angajator, de până la 10 zile lucrătoare sau de până la 80 de ore.

Alin. (1) al art. 152 a fost modificat de pct. 55 al [art. I din ORDONANȚA DE URGENȚĂ nr. 65 din 29 iunie 2005](#), publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 576 din 5 iulie 2005.

(2) În situația prevăzută la alin. (1) indemnizația de concediu va fi stabilită conform art. 145.

(3) Perioada în care salariatul beneficiază de concediul platit prevăzut la alin. (1) se stabilește de comun acord cu angajatorul. Cererea de concediu platit pentru formare profesionala va fi înaintată angajatorului în condițiile prevăzute la art. 151 alin. (1).

Articolul 153

Durata concediului pentru formare profesionala nu poate fi dedusă din durata concediului de odihnă anual și este asimilată unei perioade de muncă efectivă în ceea ce privește drepturile cuvenite salariatului, altele decât salariul.

Titlul IV

Salarizarea

Capitolul I

Dispoziții generale

Articolul 154

(1) Salariul reprezintă contraprestatia muncii depuse de salariat în baza contractului individual de muncă.

(2) Pentru munca prestata în baza contractului individual de muncă fiecare salariat are dreptul la un salariu exprimat în bani.

(3) La stabilirea și la acordarea salariului este interzisă orice discriminare pe criterii de sex, orientare sexuală, caracteristici genetice, vârstă, apartenență națională, rasă, culoare, etnie, religie, opțiune politică, origine socială, handicap, situație sau responsabilitate familială, apartenență ori activitate sindicală.

Articolul 155

Salariul cuprinde salariul de baza, indemnizațiile, sporurile, precum și alte adaosuri.

Articolul 156

Salariile se plătesc înaintea oricăror alte obligații banesti ale angajatorilor.

Articolul 157

(1) Salariile se stabilesc prin negocieri individuale sau/și colective între angajator și salariați sau reprezentanți ai acestora.

(2) Sistemul de salarizare a personalului din autoritățile și instituțiile publice finanțate integral sau în majoritate de la bugetul de stat, bugetul asigurărilor sociale de stat, bugetele locale și bugetele fondurilor speciale se stabilește prin lege, cu consultarea organizațiilor sindicale reprezentative.

Articolul 158

(1) Salariul este confidențial, angajatorul având obligația de a lua măsurile necesare pentru asigurarea confidențialității.

(2) În scopul promovării intereselor și apărării drepturilor salariaților, confidențialitatea salariilor nu poate fi opusă sindicatelor sau, după caz, reprezentanților salariaților, în strictă legătură cu interesele acestora și în relația lor directă cu angajatorul.

Capitolul II

Salariul de baza minim brut pe tara garantat în plata

Denumirea Cap. II din Titlul IV a fost modificată de pct. 56 al [art. I din ORDONANȚA DE URGENȚĂ nr. 65 din 29 iunie 2005](#), publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 576 din 5 iulie 2005.

Articolul 159

(1) Salariul de baza minim brut pe tara garantat în plata, corespunzător programului normal de muncă, se stabilește prin hotărâre a Guvernului, după consultarea sindicatelor și a patronatelor. În cazul în care programul normal de muncă este, potrivit legii, mai mic de 8 ore zilnic, salariul de baza minim brut orar se calculează prin raportarea salariului de baza minim brut pe tara la numărul mediu de ore lunar potrivit programului legal de lucru aprobat.

(2) Angajatorul nu poate negocia și stabili salarii de baza prin contractul individual de muncă sub salariul de baza minim brut orar pe tara.

(3) Angajatorul este obligat să garanteze în plata un salariu brut lunar cel puțin egal cu salariul de baza minim brut pe tara. Aceste dispoziții se aplică și în cazul în care salariatul este prezent la lucru, în cadrul programului, dar nu poate să își desfășoare activitatea din motive neimputabile acestuia, cu excepția grevei.

(4) Salariul de baza minim brut pe tara garantat în plata este adus la cunoștința salariaților prin grija angajatorului.

Articolul 160

Pentru salariații cărora angajatorul, conform contractului colectiv sau individual de muncă, le asigură hrana, cazare sau alte facilități, suma în bani convenită pentru munca prestată nu poate fi mai mică decât salariul minim brut pe tara prevăzut de lege.

Capitolul III

Plata salariului

Articolul 161

(1) Salariul se plătește în bani cel puțin o dată pe luna, la data stabilită în contractul individual de muncă, în contractul colectiv de muncă aplicabil sau în regulamentul intern, după caz.

(2) Plata salariului se poate efectua prin virament într-un cont bancar, în cazul în care această modalitate este prevăzută în contractul colectiv de muncă aplicabil.

(3) Plata în natura a unei părți din salariu, în condițiile stabilite la art. 160, este posibilă numai dacă este prevăzută expres în contractul colectiv de muncă aplicabil sau în contractul individual de muncă.

(4) Întârzierea nejustificată a plății salariului sau neplata acestuia poate determina obligarea angajatorului la plata de daune-interese pentru repararea prejudiciului produs salariatului.

Articolul 162

- (1) Salariul se plateste direct titularului sau persoanei imputernicite de acesta.
- (2) În caz de deces al salariatului, drepturile salariale datorate până la data decesului sunt platite, în ordine, sotului supraviețuitor, copiilor majori ai defunctului sau parinților acestuia. Dacă nu există nici una dintre aceste categorii de persoane, drepturile salariale sunt platite altor mostenitori, în condițiile dreptului comun.

Articolul 163

- (1) Plata salariului se dovedește prin semnarea statelor de plată, precum și prin orice alte documente justificative care demonstrează efectuarea plății către salariatul îndreptățit.
- (2) Statele de plată, precum și celelalte documente justificative se păstrează și se arhivează de către angajator în aceleași condiții și termene ca în cazul actelor contabile, conform legii.

Articolul 164

- (1) Nici o reținere din salariu nu poate fi operată, în afara cazurilor și condițiilor prevăzute de lege.
- (2) Retinerile cu titlu de daune cauzate angajatorului nu pot fi efectuate decât dacă datoria salariatului este scadentă, lichidă și exigibilă și a fost constatată ca atare printr-o hotărâre judecătorească definitivă și irevocabilă.
- (3) În cazul pluralității de creditori ai salariatului va fi respectată următoarea ordine:
- a) obligațiile de întreținere, conform Codului familiei;
 - b) contribuțiile și impozitele datorate către stat;
 - c) daunele cauzate proprietății publice prin fapte ilicite;
 - d) acoperirea altor datorii.
- (4) Retinerile din salariu cumulate nu pot depăși în fiecare lună jumătate din salariul net.

Articolul 165

Acceptarea fără rezerve a unei părți din drepturile salariale sau semnarea actelor de plată în astfel de situații nu poate avea semnificația unei renunțări din partea salariatului la drepturile salariale ce i se cuvin în integralitatea lor, potrivit dispozițiilor legale sau contractuale.

Articolul 166

- (1) Dreptul la acțiune cu privire la drepturile salariale, precum și cu privire la daunele rezultate din neexecutarea în totalitate sau în parte a obligațiilor privind plata salariilor se prescrie în termen de 3 ani de la data la care drepturile respective erau datorate.
- (2) Termenul de prescripție prevăzut la alin. (1) este întrerupt în cazul în care intervine o recunoaștere din partea debitorului cu privire la drepturile salariale sau derivând din plata salariului.

Capitolul IV

Fondul de garantare pentru plata creanțelor salariale

Articolul 167

Constituirea și utilizarea fondului de garantare pentru plata creanțelor salariale se vor reglementa prin lege specială.

Art. 167 a fost modificat de pct. 57 al [art. I din ORDONANȚA DE URGENȚĂ nr. 65 din 29 iunie 2005](#), publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 576 din 5 iulie 2005.

Articolul 168

Abrogat

Art. 168 a fost abrogat de pct. 58 al [art. I din ORDONANȚA DE URGENȚĂ nr. 65 din 29 iunie 2005](#), publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 576 din 5 iulie 2005.

Capitolul V

Protecția drepturilor salariale în cazul transferului întreprinderii, al unității sau al unor părți ale acesteia

Articolul 169

- (1) Salariații beneficiază de protecția drepturilor lor în cazul în care se produce un transfer al întreprinderii, al unității sau al unor părți ale acesteia către un alt angajator, potrivit legii.
- (2) Drepturile și obligațiile cedentului, care decurg dintr-un contract sau raport de muncă existent la data transferului, vor fi transferate integral cesionarului.
- (3) Transferul întreprinderii, al unității sau al unor părți ale acesteia nu poate constitui motiv de concediere individuală sau colectivă a salariaților de către cedent ori de către cesionar.

Articolul 170

Cedentul și cesionarul au obligația de a informa și de a consulta, anterior transferului, sindicatul sau, după caz, reprezentanții salariaților cu privire la implicațiile juridice, economice și sociale asupra salariaților, decurgând din transferul dreptului de proprietate.

Titlul V

Sănătatea și securitatea în muncă

Capitolul I

Reguli generale

Articolul 171

Alin. (1) al art. 171 a fost abrogat de pct. 59 al [art. I din ORDONANȚA DE URGENȚĂ nr. 65 din 29 iunie 2005](#), publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 576 din 5 iulie 2005.

(2) Angajatorul are obligația să asigure securitatea și sănătatea salariaților în toate aspectele legate de muncă.

(3) Dacă un angajator apelează la persoane sau servicii exterioare, aceasta nu îl exonerează de răspundere în acest domeniu.

(4) Obligațiile salariaților în domeniul securității și sănătății în muncă nu pot aduce atingere responsabilității angajatorului.

(5) Masurile privind securitatea și sănătatea în muncă nu pot să determine, în nici un caz, obligații financiare pentru salariați.

Articolul 172

(1) Dispozițiile prezentului titlu se completează cu dispozițiile legii speciale, ale contractelor colective de muncă aplicabile, precum și cu normele și normativele de protecție a muncii.

(2) Normele și normativele de protecție a muncii pot stabili:

a) măsuri generale de protecție a muncii pentru prevenirea accidentelor de muncă și a bolilor profesionale, aplicabile tuturor angajatorilor;

b) măsuri de protecție a muncii, specifice pentru anumite profesii sau anumite activități;

c) măsuri de protecție specifice, aplicabile anumitor categorii de personal;

d) dispoziții referitoare la organizarea și funcționarea unor organisme speciale de asigurare a securității și sănătății în muncă.

Articolul 173

(1) În cadrul propriilor responsabilități angajatorul va lua măsurile necesare pentru protejarea securității și sănătății salariaților, inclusiv pentru activitățile de prevenire a riscurilor profesionale, de informare și pregătire, precum și pentru punerea în aplicare a organizării protecției muncii și mijloacelor necesare acesteia.

(2) La adoptarea și punerea în aplicare a măsurilor prevăzute la alin. (1) se va ține seama de următoarele principii generale de prevenire:

a) evitarea riscurilor;

b) evaluarea riscurilor care nu pot fi evitate;

c) combaterea riscurilor la sursă;

d) adaptarea muncii la om, în special în ceea ce privește proiectarea locurilor de muncă și alegerea echipamentelor și metodelor de muncă și de producție, în vederea atenuării, cu precadere, a muncii monotone și a muncii repetitive, precum și a reducerii efectelor acestora asupra sănătății;

e) luarea în considerare a evoluției tehnicii;

f) înlocuirea a ceea ce este periculos cu ceea ce nu este periculos sau cu ceea ce este mai puțin periculos;

g) planificarea prevenirii;

h) adoptarea măsurilor de protecție colectivă cu prioritate față de măsurile de protecție individuală;

i) aducerea la cunoștința salariaților a instrucțiunilor corespunzătoare.

Articolul 174

(1) Angajatorul răspunde de organizarea activității de asigurare a sănătății și securității în muncă.

(2) În cuprinsul regulamentelor interne sunt prevăzute în mod obligatoriu reguli privind securitatea și sănătatea în muncă.

(3) În elaborarea măsurilor de securitate și sănătate în muncă angajatorul se consulta cu sindicatul sau, după caz, cu reprezentanții salariaților, precum și cu comitetul de securitate și sănătate în muncă.

Articolul 175

Angajatorul are obligația să asigure toți salariații pentru risc de accidente de muncă și boli profesionale, în condițiile legii.

Articolul 176

- (1) Angajatorul are obligația să organizeze instruirea angajaților săi în domeniul securității și sănătății în munca.
- (2) Instruirea se realizează periodic, prin modalități specifice stabilite de comun acord de către angajator, împreună cu comitetul de securitate și sănătate în munca și cu sindicatul sau, după caz, cu reprezentanții salariaților.
- (3) Instruirea prevăzută la alin. (2) se realizează obligatoriu în cazul noilor angajați, al celor care își schimbă locul de muncă sau felul muncii și al celor care își reiau activitatea după o întrerupere mai mare de 6 luni. În toate aceste cazuri instruirea se efectuează înainte de începerea efectivă a activității.
- (4) Instruirea este obligatorie și în situația în care intervin modificări ale legislației în domeniu.

Articolul 177

- (1) Locurile de muncă trebuie să fie organizate astfel încât să garanteze securitatea și sănătatea salariaților.
- (2) Angajatorul trebuie să organizeze controlul permanent al stării materialelor, utilajelor și substanțelor folosite în procesul muncii, în scopul asigurării sănătății și securității salariaților.
- (3) Angajatorul răspunde pentru asigurarea condițiilor de acordare a primului ajutor în caz de accidente de muncă, pentru crearea condițiilor de preintampinare a incendiilor, precum și pentru evacuarea salariaților în situații speciale și în caz de pericol iminent.

Articolul 178

- (1) Pentru asigurarea securității și sănătății în munca institutia abilitată prin lege poate dispune limitarea sau interzicerea fabricării, comercializării, importului ori utilizării cu orice titlu a substanțelor și preparatelor periculoase pentru salariați.
- (2) Inspectorul de muncă poate, cu avizul medicului de medicina a muncii, să impună angajatorului să solicite organismelor competente, contra cost, analize și expertize asupra unor produse, substanțe sau preparate considerate a fi periculoase, pentru a cunoaște compoziția acestora și efectele pe care le-ar putea produce asupra organismului uman.

Capitolul II

Comitetul de securitate și sănătate în munca

Articolul 179

- (1) La nivelul fiecărui angajator se constituie un comitet de securitate și sănătate în munca, cu scopul de a asigura implicarea salariaților la elaborarea și aplicarea deciziilor în domeniul protecției muncii.
- (2) Comitetul de securitate și sănătate în munca se constituie în cadrul persoanelor juridice din sectorul public, privat și cooperatist, inclusiv cu capital strain, care desfășoară activități pe teritoriul României.

Articolul 180

- (1) Comitetul de securitate și sănătate în munca se organizează la angajatorii persoane juridice la care sunt încadrați cel puțin 50 de salariați.
- (2) În cazul în care condițiile de muncă sunt grele, vătămătoare sau periculoase, inspectorul de muncă poate cere înființarea acestor comitete și pentru angajatorii la care sunt încadrați mai puțin de 50 de salariați.
- (3) În cazul în care activitatea se desfășoară în unități dispersate teritorial, se pot înființa mai multe comitete de securitate și sănătate în munca. Numărul acestora se stabilește prin contractul colectiv de muncă aplicabil.
- (4) Comitetul de securitate și sănătate în munca coordonează măsurile de securitate și sănătate în munca și în cazul activităților care se desfășoară temporar, cu o durată mai mare de 3 luni.
- (5) În situația în care nu se impune constituirea comitetului de securitate și sănătate în munca, atribuțiile specifice ale acestuia vor fi îndeplinite de responsabilul cu protecția muncii numit de angajator.

Articolul 181

Componenta, atribuțiile specifice și funcționarea comitetului de securitate și sănătate în munca sunt reglementate prin hotărâre a Guvernului.

Art. 181 a fost modificat de pct. 2 al articolului unic din LEGEA nr. 94 din 16 aprilie 2007, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 264 din 19 aprilie 2007.

Capitolul III

Protecția salariaților prin servicii medicale

Articolul 182

Angajatorii au obligația să asigure accesul salariaților la serviciul medical de medicina a muncii.

Articolul 183

- (1) Serviciul medical de medicina a muncii poate fi un serviciu autonom organizat de angajator sau un serviciu asigurat de o asociație patronala.
- (2) Durata muncii prestate de medicul de medicina a muncii se calculeaza în functie de numărul de salariați ai angajatorului, potrivit legii.

Articolul 184

- (1) Medicul de medicina a muncii este un salariat, atestat în profesia sa potrivit legii, titular al unui contract de muncă încheiat cu un angajator sau cu o asociație patronala.
- (2) Medicul de medicina a muncii este independent în exercitarea profesiei sale.

Articolul 185

- (1) Sarcinile principale ale medicului de medicina a muncii constau în:
- a) prevenirea accidentelor de muncă și a bolilor profesionale;
 - b) supravegherea efectiva a condițiilor de igiena și sănătate în munca;
 - c) asigurarea controlului medical al salariaților atât la angajarea în munca, cat și pe durata executarii contractului individual de muncă.
- (2) În vederea realizării sarcinilor ce îi revin medicul de medicina a muncii poate propune angajatorului schimbarea locului de muncă sau a felului muncii unor salariați, determinata de starea de sănătate a acestora.
- (3) Medicul de medicina a muncii este membru de drept în comitetul de securitate și sănătate în munca.

Articolul 186

- (1) Medicul de medicina a muncii stabileste în fiecare an un program de activitate pentru îmbunătățirea mediului de muncă din punct de vedere al sănătății în munca pentru fiecare angajator.
- (2) Elementele programului sunt specifice pentru fiecare angajator și sunt supuse avizarii comitetului de securitate și sănătate în munca.

Articolul 187

Prin lege speciala vor fi reglementate atribuțiile specifice, modul de organizare a activității, organismele de control, precum și statutul profesional specific al medicilor de medicina a muncii.

Titlul VI

Formarea profesionala

Capitolul I

Dispozitii generale

Articolul 188

- (1) Formarea profesionala a salariaților are urmatoarele obiective principale:
- a) adaptarea salariatului la cerințele postului sau ale locului de muncă;
 - b) obtinerea unei calificari profesionale;
 - c) actualizarea cunoștințelor și deprinderilor specifice postului și locului de muncă și perfectionarea pregatirii profesionale pentru ocupatia de baza;
 - d) reconversia profesionala determinata de restructurari socioeconomice;
 - e) dobandirea unor cunoștințe avansate, a unor metode și procedee moderne, necesare pentru realizarea activităților profesionale;
 - f) prevenirea riscului somajului;
 - g) promovarea în munca și dezvoltarea carierei profesionale.
- (2) Formarea profesionala și evaluarea cunoștințelor se fac pe baza standardelor ocupationale.

Articolul 189

Formarea profesionala a salariaților se poate realiza prin urmatoarele forme:

- a) participarea la cursuri organizate de către angajator sau de către furnizorii de servicii de formare profesionala din tara sau din strainatate;
- b) stagii de adaptare profesionala la cerințele postului și ale locului de muncă;
- c) stagii de practica și specializare în tara și în strainatate;
- d) ucenicie organizata la locul de muncă;
- e) formare individualizata;
- f) alte forme de pregatire convenite între angajator și salariat.

Articolul 190

(1) Angajatorii au obligația de a asigura participarea la programe de formare profesională pentru toți salariații, după cum urmează:

- a) cel puțin o dată la 2 ani, dacă au cel puțin 21 de salariați;
- b) cel puțin o dată la 3 ani, dacă au sub 21 de salariați.

(2) Cheltuielile cu participarea la programele de formare profesională, asigurată în condițiile alin. (1), se suportă de către angajatori.

Art. 190 a fost modificat de pct. 60 al art. I din ORDONANȚA DE URGENȚĂ nr. 65 din 29 iunie 2005, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 576 din 5 iulie 2005.

Articolul 191

(1) Angajatorul persoana juridică care are mai mult de 20 de salariați elaborează anual și aplică planuri de formare profesională, cu consultarea sindicatului sau, după caz, a reprezentanților salariaților.

Alin. (1) al art. 191 a fost modificat de pct. 61 al art. I din ORDONANȚA DE URGENȚĂ nr. 65 din 29 iunie 2005, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 576 din 5 iulie 2005.

(2) Planul de formare profesională elaborat conform prevederilor alin. (1) devine anexa la contractul colectiv de muncă încheiat la nivel de unitate.

Alin. (2) al art. 191 a fost modificat de pct. 61 al art. I din ORDONANȚA DE URGENȚĂ nr. 65 din 29 iunie 2005, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 576 din 5 iulie 2005.

(3) Salariații au dreptul să fie informați cu privire la conținutul planului de formare profesională.

Articolul 192

Abrogat

Art. 192 a fost abrogat de pct. 62 al art. I din ORDONANȚA DE URGENȚĂ nr. 65 din 29 iunie 2005, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 576 din 5 iulie 2005.

Articolul 193

(1) Participarea la formare profesională poate avea loc la inițiativa angajatorului sau la inițiativa salariatului.

(2) Modalitatea concretă de formare profesională, drepturile și obligațiile părților, durata formării profesionale, precum și orice alte aspecte legate de formarea profesională, inclusiv obligațiile contractuale ale salariatului în raport cu angajatorul care a suportat cheltuielile ocazionate de formarea profesională, se stabilesc prin acordul părților și fac obiectul unor acte adiționale la contractele individuale de muncă.

Art. 193 a fost modificat de pct. 63 al art. I din ORDONANȚA DE URGENȚĂ nr. 65 din 29 iunie 2005, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 576 din 5 iulie 2005.

Articolul 194

(1) În cazul în care participarea la cursurile sau stagiile de formare profesională este inițiată de angajator, toate cheltuielile ocazionate de această participare sunt suportate de către acesta.

(2) În cazul în care, în condițiile prevăzute la alin. (1), participarea la cursurile sau stagiile de formare profesională presupune scoaterea parțială din activitate, salariatul participant va beneficia de drepturi salariale astfel:

a) dacă participarea presupune scoaterea din activitate a salariatului pentru o perioadă ce nu depășește 25% din durata zilnică a timpului normal de lucru, acesta va beneficia, pe toată durata formării profesionale, de salariul integral corespunzător postului și funcției deținute, cu toate indemnizațiile, sporurile și adaosurile la acesta;

b) dacă participarea presupune scoaterea din activitate a salariatului pentru o perioadă mai mare de 25% din durata zilnică a timpului normal de lucru, acesta va beneficia de salariul de bază și, după caz, de sporul de vechime.

(3) Dacă participarea la cursurile sau la stagiul de formare profesională presupune scoaterea integrală din activitate, contractul individual de muncă al salariatului respectiv se suspendă, acesta beneficiind de o indemnizație plătită de angajator, prevăzută în contractul colectiv de muncă aplicabil sau în contractul individual de muncă, după caz.

(4) Pe perioada suspendării contractului individual de muncă în condițiile prevăzute la alin. (3), salariatul beneficiază de vechime la acel loc de muncă, această perioadă fiind considerată stagiul de cotizare în sistemul asigurărilor sociale de stat.

Articolul 195

(1) Salariații care au beneficiat de un curs sau un stagiul de formare profesională mai mare de 60 de zile în condițiile art. 194 alin. (2) lit. b) și alin. (3) nu pot avea inițiativa încetării contractului individual de muncă o perioadă de cel puțin 3 ani de la data absolvirii cursurilor sau stagiului de formare profesională.

(2) Durata obligației salariatului de a presta munca în favoarea angajatorului care a suportat cheltuielile ocazionate de formarea profesională, precum și orice alte aspecte în legătură cu obligațiile salariatului, ulterioare formării profesionale, se stabilesc prin act adițional la contractul individual de muncă.

(3) Nerespectarea de către salariat a dispoziției prevăzute la alin. (1) determină obligarea acestuia la suportarea tuturor cheltuielilor ocazionate de pregătirea sa profesională, proporțional cu perioada nelucrată din perioada stabilită conform actului adițional la contractul individual de muncă.

(4) Obligația prevăzută la alin. (3) revine și salariaților care au fost concediați în perioada stabilită prin actul adițional, pentru motive disciplinare, sau al caror contract individual de muncă a încetat ca urmare a arestării preventive pentru o perioadă mai mare de 60 de zile, a condamnării printr-o hotărâre judecătorească definitivă pentru o infracțiune în legătură cu munca lor, precum și în cazul în care instanța penală a pronunțat interdicția de exercitare a profesiei, temporar sau definitiv.

Articolul 196

(1) În cazul în care salariatul este cel care are inițiativa participării la o formă de pregătire profesională cu scoatere din activitate, angajatorul va analiza solicitarea salariatului, împreună cu sindicatul sau, după caz, cu reprezentanții salariaților.

(2) Angajatorul va decide cu privire la cererea formulată de salariat potrivit alin. (1), în termen de 15 zile de la primirea solicitării. Totodată angajatorul va decide cu privire la condițiile în care va permite salariatului participarea la forma de pregătire profesională, inclusiv dacă va suporta în totalitate sau în parte costul ocazionat de aceasta.

Articolul 197

Salariații care au încheiat un act adițional la contractul individual de muncă cu privire la formarea profesională pot primi în afara salariului corespunzător locului de muncă și alte avantaje în natura pentru formarea profesională.

Capitolul II

Contracte speciale de formare profesională organizată de angajator

Articolul 198

Sunt considerate contracte speciale de formare profesională contractul de calificare profesională și contractul de adaptare profesională.

Articolul 199

(1) Contractul de calificare profesională este cel în baza căruia salariatul se obligă să urmeze cursurile de formare organizate de angajator pentru dobândirea unei calificări profesionale.

(2) Pot încheia contracte de calificare profesională salariații cu vârsta minimă de 16 ani impliniți, care nu au dobândit o calificare sau au dobândit o calificare ce nu le permite menținerea locului de muncă la acel angajator.

(3) Contractul de calificare profesională se încheie pentru o durată cuprinsă între 6 luni și 2 ani.

Articolul 200

(1) Pot încheia contracte de calificare profesională numai angajatorii autorizați în acest sens de Ministerul Muncii și Solidarității Sociale și de Ministerul Educației și Cercetării.

(2) Procedura de autorizare, precum și modul de atestare a calificării profesionale se stabilesc prin lege specială.

Articolul 201

(1) Contractul de adaptare profesională se încheie în vederea adaptării salariaților debutanți la o funcție nouă, la un loc de muncă nou sau în cadrul unui colectiv nou.

(2) Contractul de adaptare profesională se încheie o dată cu încheierea contractului individual de muncă sau, după caz, la debutul salariatului în funcția nouă, la locul de muncă nou sau în colectivul nou, în condițiile legii.

Articolul 202

(1) Contractul de adaptare profesională este un contract încheiat pe durată determinată, ce nu poate fi mai mare de un an.

(2) La expirarea termenului contractului de adaptare profesională salariatul poate fi supus unei evaluări în vederea stabilirii măsurii în care acesta poate face față funcției noi, locului de muncă nou sau colectivului nou în care urmează să presteze munca.

Articolul 203

(1) Formarea profesionala la nivelul angajatorului prin intermediul contractelor speciale se face de către un formator.

(2) Formatorul este numit de angajator dintre salariații calificați, cu o experiență profesională de cel puțin 2 ani în domeniul în care urmează să se realizeze formarea profesională.

(3) Un formator poate asigura formarea, în același timp, pentru cel mult 3 salariați.

(4) Exercițierea activității de formare profesională se include în programul normal de lucru al formatorului.

Articolul 204

(1) Formatorul are obligația de a primi, de a ajuta, de a informa și de a îndrumă salariatul pe durata contractului special de formare profesională și de a supraveghea îndeplinirea atribuțiilor de serviciu corespunzătoare postului ocupat de salariatul în formare.

(2) Formatorul asigură cooperarea cu alte organisme de formare și participă la evaluarea salariatului care a beneficiat de formare profesională.

Capitolul III

Contractul de ucenicie la locul de muncă

Articolul 205

(1) Ucenicia la locul de muncă se organizează în baza contractului de ucenicie.

(2) Contractul de ucenicie la locul de muncă este contractul individual de muncă de tip particular, în temeiul căruia:

a) angajatorul persoană juridică sau persoană fizică se obligă ca, în afara plății unui salariu, să asigure formarea profesională a ucenicului într-o meserie potrivit domeniului sau de activitate;

b) ucenicul se obligă să se formeze profesional și să muncească în subordinea angajatorului respectiv.

(3) Contractul de ucenicie la locul de muncă se încheie pe durată determinată.

Art. 205 a fost modificat de pct. 64 al [art. I din ORDONANȚA DE URGENȚĂ nr. 65 din 29 iunie 2005](#), publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 576 din 5 iulie 2005.

Articolul 206

Abrogat

Art. 206 a fost abrogat de pct. 65 al [art. I din ORDONANȚA DE URGENȚĂ nr. 65 din 29 iunie 2005](#), publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 576 din 5 iulie 2005.

Articolul 207

(1) Persoana încadrată în munca în baza unui contract de ucenicie are statut de ucenic.

(2) Ucenicul beneficiază de dispozițiile aplicabile celorlalți salariați, în măsura în care ele nu sunt contrare celor specifice statutului său.

Art. 207 a fost modificat de pct. 66 al [art. I din ORDONANȚA DE URGENȚĂ nr. 65 din 29 iunie 2005](#), publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 576 din 5 iulie 2005.

Articolul 208

Abrogat

Art. 208 a fost abrogat de pct. 67 al [art. I din ORDONANȚA DE URGENȚĂ nr. 65 din 29 iunie 2005](#), publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 576 din 5 iulie 2005.

Articolul 209

Abrogat

Art. 209 a fost abrogat de pct. 68 al [art. I din ORDONANȚA DE URGENȚĂ nr. 65 din 29 iunie 2005](#), publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 576 din 5 iulie 2005.

Articolul 210

Abrogat

Art. 210 a fost abrogat de pct. 69 al [art. I din ORDONANȚA DE URGENȚĂ nr. 65 din 29 iunie 2005](#), publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 576 din 5 iulie 2005.

Articolul 211

Abrogat

Art. 211 a fost abrogat de pct. 70 al [art. I din ORDONANȚA DE URGENȚĂ nr. 65 din 29 iunie 2005](#), publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 576 din 5 iulie 2005.

Articolul 212

Abrogat

Art. 212 a fost abrogat de pct. 71 al [art. I din ORDONANȚA DE URGENȚĂ nr. 65 din 29 iunie 2005](#), publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 576 din 5 iulie 2005.

Articolul 213

[Organizarea, desfășurarea și controlul activității de ucenicie se reglementează prin lege specială.](#)

Art. 213 a fost modificat de pct. 72 al [art. I din ORDONANȚA DE URGENȚĂ nr. 65 din 29 iunie 2005](#), publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 576 din 5 iulie 2005.

Titlul VII

Dialogul social

Capitolul I

Dispoziții generale

Articolul 214

Pentru asigurarea climatului de stabilitate și pace socială, prin lege sunt reglementate modalitățile de consultări și dialog permanent între partenerii sociali.

Articolul 215

Consiliul Economic și Social este instituție publică de interes național, tripartită, autonomă, constituită în scopul realizării dialogului social la nivel național.

Articolul 216

În cadrul ministerelor și prefecturilor funcționează, în condițiile legii, comisii de dialog social, cu caracter consultativ, între administrația publică, sindicate și patronat.

Capitolul II

Sindicatele

Articolul 217

(1) Sindicatele sunt persoane juridice independente, fără scop patrimonial, constituite în scopul apărării și promovării drepturilor colective și individuale, precum și a intereselor profesionale, economice, sociale, culturale și sportive ale membrilor lor.

(2) Condițiile și procedura de dobândire a personalității juridice de către organizațiile sindicale se reglementează prin lege specială.

(3) Organizațiile sindicale au dreptul de a-și reglementa prin statutele proprii modul de organizare, asociere și gestiune, cu condiția ca statutele să fie adoptate printr-o procedură democratică, în condițiile legii.

Articolul 218

Sindicatele participă prin reprezentanții proprii, în condițiile legii, la negocierea și încheierea contractelor colective de muncă, la tratative sau acorduri cu autoritățile publice și cu patronatele, precum și în structurile specifice dialogului social.

Articolul 219

Sindicatele se pot asocia în mod liber, în condițiile legii, în federații, confederații sau uniuni teritoriale.

Articolul 220

Exercitiul dreptului sindical al salariaților este recunoscut la nivelul tuturor angajatorilor, cu respectarea drepturilor și libertăților garantate prin Constituție și în conformitate cu dispozițiile prezentului cod și ale legilor speciale.

Articolul 221

(1) Este interzisă orice intervenție a autorităților publice de natură a limita drepturile sindicale sau a le împiedica exercitarea lor legală.

(2) Este interzis, de asemenea, orice act de ingerință al patronilor sau al organizațiilor patronale, fie direct, fie prin reprezentanții sau membrii lor, în constituirea organizațiilor sindicale sau în exercitarea drepturilor lor.

Articolul 222

La cererea membrilor lor, sindicatele pot să îi reprezinte pe aceștia în cadrul conflictelor de drepturi.

Articolul 223

(1) Reprezentantilor aleși în organele de conducere ale sindicatelor li se asigura protectia legii contra oricăror forme de condiționare, constrangere sau limitare a exercitării funcțiilor lor.

(2) Pe toata durata exercitării mandatului, precum și pe o perioadă de 2 ani de la încetarea acestuia reprezentantii aleși în organele de conducere ale sindicatelor nu pot fi concediați pentru motive care nu țin de persoana salariatului, pentru necorespondere profesionala sau pentru motive ce țin de indeplinirea mandatului pe care l-au primit de la salariații din unitate.

(3) Alte măsuri de protecție a celor aleși în organele de conducere ale sindicatelor sunt prevăzute în legi speciale și în contractul colectiv de muncă aplicabil.

Capitolul III

Reprezentantii salariatilor

Articolul 224

(1) La angajatorii la care sunt incadrati mai mult de 20 de salariați și dacă nici unul nu este membru de sindicat, interesele acestora pot fi promovate și aparate de reprezentantii lor, aleși și mandatați special în acest scop.

(2) Reprezentantii salariatilor sunt aleși în cadrul adunării generale a salariatilor, cu votul a cel puțin jumătate din numărul total al salariatilor.

(3) Reprezentantii salariatilor nu pot sa desfasoare activități ce sunt recunoscute prin lege exclusiv sindicatelor.

Articolul 225

(1) Pot fi aleși ca reprezentanti ai salariatilor salariații care au implinit vârsta de 21 de ani și care au lucrat la angajator cel puțin un an fără intrerupere.

(2) Condiția vechimii prevăzute la alin. (1) nu este necesară în cazul alegerii reprezentantilor salariatilor la angajatorii nou-infiintati.

(3) Numărul de reprezentanti aleși ai salariatilor se stabileste de comun acord cu angajatorul, în raport cu numărul de salariați ai acestuia.

(4) Durata mandatului reprezentantilor salariatilor nu poate fi mai mare de 2 ani.

Articolul 226

Reprezentantii salariatilor au urmatoarele atribuții principale:

a) sa urmareasca respectarea drepturilor salariatilor, în conformitate cu legislatia în vigoare, cu contractul colectiv de muncă aplicabil, cu contractele individuale de muncă și cu regulamentul intern;

b) sa participe la elaborarea regulamentului intern;

c) sa promoveze interesele salariatilor referitoare la salariu, condiții de muncă, timp de muncă și timp de odihnă, stabilitate în munca, precum și orice alte interese profesionale, economice și sociale legate de relațiile de muncă;

d) sa sesizeze inspectoratul de muncă cu privire la nerespectarea dispozițiilor legale și ale contractului colectiv de muncă aplicabil.

Articolul 227

Atribuțiile reprezentantilor salariatilor, modul de indeplinire a acestora, precum și durata și limitele mandatului lor se stabilesc în cadrul adunării generale a salariatilor, în condițiile legii.

Articolul 228

Timpul alocat reprezentantilor salariatilor în vederea indeplinirii mandatului pe care l-au primit este de 20 de ore pe luna și se considera timp efectiv lucrat, fiind salarizat corespunzător.

Articolul 229

Pe toata durata exercitării mandatului reprezentantii salariatilor nu pot fi concediați pentru motive care nu țin de persoana salariatului, pentru necorespondere profesionala sau pentru motive ce țin de indeplinirea mandatului pe care l-au primit de la salariați.

Capitolul IV

Patronatul

Articolul 230

Patronul, denumit în prezentul cod angajator, este persoana juridica inmatriculata sau persoana fizica autorizata potrivit legii, care administreaza și utilizeaza capitalul, indiferent de natura acestuia, în scopul obținerii de profit în condiții de concurența, și care angajează munca salariaata.

Articolul 231

(1) Patronatele sunt organizații ale patronilor, autonome, fără caracter politic, înființate ca persoane juridice de drept privat, fără scop patrimonial.

(2) Patronatele se pot constitui în uniuni, federatii, confederatii patronale sau în alte structuri asociative.

Articolul 232

- (1) Patronatele reprezintă, susțin și apără interesele membrilor lor în relațiile cu autoritățile publice, cu sindicatele și cu alte persoane juridice și fizice, în raport cu obiectul și scopul lor de activitate, potrivit propriilor statute și în acord cu prevederile legii.
- (2) La cererea membrilor lor, patronatele îi pot reprezenta pe aceștia în cazul conflictelor de drepturi.

Articolul 233

Membrilor organelor de conducere alese ale patronatelor li se asigură protecția legii contra oricăror forme de discriminare, condiționare, constrângere sau limitare a exercitării funcțiilor lor.

Articolul 234

Patronatele sunt parteneri sociali în relațiile colective de muncă, participând, prin reprezentanți proprii, la negocierea și încheierea contractelor colective de muncă, la tratative și acorduri cu autoritățile publice și cu sindicatele, precum și în structurile specifice dialogului social.

Articolul 235

- (1) Constituirea și funcționarea asociațiilor patronale, precum și exercitarea drepturilor și obligațiilor acestora sunt reglementate prin lege.
- (2) Este interzisă orice intervenție a autorităților publice de natură a limita exercitarea drepturilor patronale sau a le împiedica exercitarea legală.
- (3) Este interzis, de asemenea, orice act de ingerință al salariaților sau al sindicatului, fie direct, fie prin reprezentanții lor sau prin membrii sindicatului, după caz, în constituirea asociațiilor patronale sau în exercitarea drepturilor lor.

Titlul VIII Contractele colective de muncă

Articolul 236

- (1) Contractul colectiv de muncă este convenția încheiată în forma scrisă între angajator sau organizația patronală, de o parte, și salariați, reprezentați prin sindicate ori în alt mod prevăzut de lege, de cealaltă parte, prin care se stabilesc clauze privind condițiile de muncă, salarizarea, precum și alte drepturi și obligații ce decurg din raporturile de muncă.
- (2) Negocierea colectivă este obligatorie, cu excepția cazului în care angajatorul are încadrați mai puțin de 21 de salariați.
- (3) La negocierea clauzelor și la încheierea contractelor colective de muncă părțile sunt egale și libere.
- (4) Contractele colective de muncă, încheiate cu respectarea dispozițiilor legale constituie legea părților.

Articolul 237

Părțile, reprezentarea acestora și procedura de negociere și de încheiere a contractelor colective de muncă sunt stabilite potrivit legii.

Articolul 238

- (1) Contractele colective de muncă nu pot conține clauze care să stabilească drepturi la un nivel inferior celui stabilit prin contractele colective de muncă încheiate la nivel superior.
- (2) Contractele individuale de muncă nu pot conține clauze care să stabilească drepturi la un nivel inferior celui stabilit prin contractele colective de muncă.
- (3) La încheierea contractului colectiv de muncă prevederile legale referitoare la drepturile salariaților au un caracter minimal.

Articolul 239

Prevederile contractului colectiv de muncă produc efecte pentru toți salariații, indiferent de data angajării sau de afilierea lor la o organizație sindicală.

Articolul 240

- (1) Contractele colective de muncă se pot încheia la nivelul angajatorilor, al ramurilor de activitate și la nivel național.
- (2) Contractele colective de muncă se pot încheia și la nivelul unor grupuri de angajatori, denumite în continuare grupuri de angajatori.

Articolul 241

- (1) Clauzele contractelor colective de muncă produc efecte după cum urmează:
 - a) pentru toți salariații angajatorului, în cazul contractelor colective de muncă încheiate la acest nivel;
 - b) pentru toți salariații încadrați la angajatorii care fac parte din grupul de angajatori pentru care s-a încheiat contractul colectiv de muncă la acest nivel;

- c)** pentru toți salariații încadrați la toți angajatorii din ramura de activitate pentru care s-a încheiat contractul colectiv de muncă la acest nivel;
- d)** pentru toți salariații încadrați la toți angajatorii din țară, în cazul contractului colectiv de muncă la nivel național.
- (2)** La fiecare dintre nivelurile prevăzute la art. 240 se încheie un singur contract colectiv de muncă.

Articolul 242

Contractul colectiv de muncă se încheie pe o perioadă determinată, care nu poate fi mai mică de 12 luni, sau pe durata unei lucrări determinate.

Articolul 243

- (1)** Executarea contractului colectiv de muncă este obligatorie pentru părți.
- (2)** Neîndeplinirea obligațiilor asumate prin contractul colectiv de muncă atrage răspunderea părților care se fac vinovate de aceasta.

Articolul 244

Clauzele contractului colectiv de muncă pot fi modificate pe parcursul executării lui, în condițiile legii, ori de câte ori părțile convin acest lucru.

Articolul 245

Contractul colectiv de muncă încetează:

- a)** la împlinirea termenului sau la terminarea lucrării pentru care a fost încheiat, dacă părțile nu convin prelungirea aplicării acestuia;
- b)** la data dizolvării sau lichidării judiciare a angajatorului;
- c)** prin acordul părților.

Articolul 246

Aplicarea contractului colectiv de muncă poate fi suspendată prin acordul de voință al părților ori în caz de forță majoră.

Articolul 247

În cazul în care la nivel de angajator, grup de angajatori sau ramură nu există contract colectiv de muncă, se aplică contractul colectiv de muncă încheiat la nivel superior.

Titlul IX

Conflictele de muncă

Capitolul I

Dispoziții generale

Articolul 248

- (1)** Conflictul de muncă reprezintă orice dezacord intervenit între partenerii sociali, în raporturile de muncă.
- (2)** Conflictele de muncă ce au ca obiect stabilirea condițiilor de muncă cu ocazia negocierii contractelor colective de muncă sunt conflicte referitoare la interesele cu caracter profesional, social sau economic ale salariaților, denumite conflicte de interese.
- (3)** Conflictele de muncă ce au ca obiect exercitarea unor drepturi sau îndeplinirea unor obligații decurgând din legi ori din alte acte normative, precum și din contractele colective sau individuale de muncă sunt conflicte referitoare la drepturile salariaților, denumite conflicte de drepturi.

Articolul 249

Procedura de soluționare a conflictelor de muncă se stabilește prin lege specială.

Capitolul II

Greva

Articolul 250

Salariații au dreptul la greva pentru apărarea intereselor profesionale, economice și sociale.

Articolul 251

- (1)** Greva reprezintă încetarea voluntară și colectivă a lucrului de către salariați.
- (2)** Participarea salariaților la greva este liberă. Nici un salariat nu poate fi constrans să participe sau să nu participe la o greva.
- (3)** Limitarea sau interzicerea dreptului la greva poate interveni numai în cazurile și pentru categoriile de salariați prevăzute expres de lege.

Articolul 252

Participarea la greva, precum și organizarea acesteia cu respectarea legii nu reprezintă o încălcare a obligațiilor salariaților și nu pot avea drept consecință sancționarea disciplinară a salariaților greviști sau a organizatorilor grevei.

Articolul 253

Modul de exercitare a dreptului de greva, organizarea, declanșarea și desfășurarea grevei, procedurile prealabile declanșării grevei, suspendarea și încetarea grevei, precum și orice alte aspecte legate de greva se reglementează prin lege specială.

Titlul X

Inspekția Muncii

Articolul 254

Aplicarea reglementărilor generale și speciale în domeniul relațiilor de muncă, securității și sănătății în munca este supusă controlului Inspekției Muncii, ca organism specializat al administrației publice centrale, cu personalitate juridică, în subordinea Ministerului Muncii și Solidarității Sociale.

Articolul 255

Inspekția Muncii are în subordine inspectorate teritoriale de muncă, organizate în fiecare județ și în municipiul București.

Articolul 256

Înființarea și organizarea Inspekției Muncii sunt reglementate prin lege specială.

Titlul XI

Răspunderea juridică

Capitolul I

Regulamentul intern

Articolul 257

Regulamentul intern se întocmește de către angajator, cu consultarea sindicatului sau a reprezentanților salariaților, după caz.

Articolul 258

Regulamentul intern cuprinde cel puțin următoarele categorii de dispoziții:

- a)** reguli privind protecția, igiena și securitatea în munca în cadrul unității;
- b)** reguli privind respectarea principiului nediscriminării și al înlăturării oricărei forme de încălcare a demnității;
- c)** drepturile și obligațiile angajatorului și al salariaților;
- d)** procedura de soluționare a cererilor sau reclamațiilor individuale ale salariaților;
- e)** reguli concrete privind disciplina muncii în unitate;
- f)** abaterile disciplinare și sancțiunile aplicabile;
- g)** reguli referitoare la procedura disciplinară;
- h)** modalitățile de aplicare a altor dispoziții legale sau contractuale specifice.

Articolul 259

- (1)** Regulamentul intern se aduce la cunoștința salariaților prin grija angajatorului și își produce efectele față de salariați din momentul încunostințării acestora.
- (2)** Obligația de informare a salariaților cu privire la conținutul regulamentului intern trebuie îndeplinită de angajator.
- (3)** Modul concret de informare a fiecărui salariat cu privire la conținutul regulamentului intern se stabilește prin contractul colectiv de muncă aplicabil sau, după caz, prin conținutul regulamentului intern.
- (4)** Regulamentul intern se afișează la sediul angajatorului.

Articolul 260

Orice modificare ce intervine în conținutul regulamentului intern este supusă procedurilor de informare prevăzute la art. 259.

Articolul 261

- (1)** Orice salariat interesat poate sesiza angajatorul cu privire la dispozițiile regulamentului intern, în măsura în care face dovada încălcării unui drept al său.
- (2)** Controlul legalității dispozițiilor cuprinse în regulamentul intern este de competența instanțelor judecătorești, care pot fi sesizate în termen de 30 de zile de la data comunicării de către angajator a modului de soluționare a sesizării formulate potrivit alin. (1).

Articolul 262

- (1) Intocmirea regulamentului intern la nivelul fiecarui angajator se realizează în termen de 60 de zile de la data intrării în vigoare a prezentului cod.
- (2) În cazul angajatorilor înființați după intrarea în vigoare a prezentului cod, termenul de 60 de zile prevăzut la alin. (1) începe să curgă de la data dobândirii personalității juridice.

Capitolul II

Raspunderea disciplinara

Articolul 263

- (1) Angajatorul dispune de prerogativa disciplinara, având dreptul de a aplica, potrivit legii, sancțiuni disciplinare salariaților săi ori de câte ori constata că aceștia au săvârșit o abatere disciplinara.
- (2) Abaterea disciplinara este o faptă în legătură cu munca și care constă într-o acțiune sau inacțiune săvârșită cu vinovăție de către salariat, prin care acesta a încălcat normele legale, regulamentul intern, contractul individual de muncă sau contractul colectiv de muncă aplicabil, ordinele și dispozițiile legale ale conducătorilor ierarhici.

Articolul 264

- (1) Sancțiunile disciplinare pe care le poate aplica angajatorul în cazul în care salariatul săvârșeste o abatere disciplinara sunt:
- a) avertismentul scris;
 - b) suspendarea contractului individual de muncă pentru o perioadă ce nu poate depăși 10 zile lucrătoare;
 - c) retrogradarea din funcție, cu acordarea salariului corespunzător funcției în care s-a dispus retrogradarea, pentru o durată ce nu poate depăși 60 de zile;
 - d) reducerea salariului de bază pe o durată de 1-3 luni cu 5-10%;
 - e) reducerea salariului de bază și/sau, după caz, și a indemnizației de conducere pe o perioadă de 1-3 luni cu 5-10%;
 - f) desfacerea disciplinara a contractului individual de muncă.
- (2) În cazul în care, prin statute profesionale aprobate prin lege specială, se stabilește un alt regim sancționator, va fi aplicat acesta.

Articolul 265

- (1) Amenzile disciplinare sunt interzise.
- (2) Pentru aceeași abatere disciplinara se poate aplica numai o singură sancțiune.

Articolul 266

Angajatorul stabilește sancțiunea disciplinara aplicabilă în raport cu gravitatea abaterii disciplinare săvârșite de salariat, avându-se în vedere următoarele:

- a) împrejurările în care fapta a fost săvârșită;
- b) gradul de vinovăție a salariatului;
- c) consecințele abaterii disciplinare;
- d) comportarea generală în serviciu a salariatului;
- e) eventualele sancțiuni disciplinare suferite anterior de către acesta.

Articolul 267

- (1) Sub sancțiunea nulității absolute, nici o măsură, cu excepția celei prevăzute la art. 264 alin. (1) lit. a), nu poate fi dispusă mai înainte de efectuarea unei cercetări disciplinare prealabile.
- (2) În vederea desfășurării cercetării disciplinare prealabile, salariatul va fi convocat în scris de persoana împuternicită de către angajator să realizeze cercetarea, precizându-se obiectul, data, ora și locul întrevăderii.
- (3) Neprezentarea salariatului la convocarea făcută în condițiile prevăzute la alin. (2) fără un motiv obiectiv dă dreptul angajatorului să dispună sancționarea, fără efectuarea cercetării disciplinare prealabile.
- (4) În cursul cercetării disciplinare prealabile salariatul are dreptul să formuleze și să sustină toate apărările în favoarea sa și să ofere persoanei împuternicite să realizeze cercetarea toate probele și motivațiile pe care le considera necesare, precum și dreptul să fie asistat, la cererea sa, de către un reprezentant al sindicatului al cărui membru este.

Articolul 268

- (1) Angajatorul dispune aplicarea sancțiunii disciplinare printr-o decizie emisă în formă scrisă, în termen de 30 de zile calendaristice de la data luării la cunoștință despre săvârșirea abaterii disciplinare, dar nu mai târziu de 6 luni de la data săvârșirii faptei.
- (2) Sub sancțiunea nulității absolute, în decizie se cuprind în mod obligatoriu:
- a) descrierea faptei care constituie abatere disciplinara;

- b)** precizarea prevederilor din statutul de personal, regulamentul intern sau contractul colectiv de muncă aplicabil, care au fost încălcate de salariat;
 - c)** motivele pentru care au fost înlăturate apărările formulate de salariat în timpul cercetării disciplinare prealabile sau motivele pentru care, în condițiile prevăzute la art. 267 alin. (3), nu a fost efectuată cercetarea;
 - d)** temeiul de drept în baza căruia sancțiunea disciplinară se aplică;
 - e)** termenul în care sancțiunea poate fi contestată;
 - f)** instanța competentă la care sancțiunea poate fi contestată.
- (3)** Decizia de sancționare se comunică salariatului în cel mult 5 zile calendaristice de la data emiterii și produce efecte de la data comunicării.
- (4)** Comunicarea se predă personal salariatului, cu semnatura de primire, ori, în caz de refuz al primirii, prin scrisoare recomandată, la domiciliul sau reședința comunicată de acesta.
- (5)** Decizia de sancționare poate fi contestată de salariat la instanțele judecătorești competente în termen de 30 de zile calendaristice de la data comunicării.

Capitolul III

Raspunderea patrimoniala

Articolul 269

(1) Angajatorul este obligat, în temeiul normelor și principiilor răspunderii civile contractuale, să îl despăgubească pe salariat în situația în care acesta a suferit un prejudiciu material sau moral din culpa angajatorului în timpul îndeplinirii obligațiilor de serviciu sau în legătură cu serviciul.

Alin. (1) al art. 269 a fost modificat de [art. I din LEGEA nr. 237 din 12 iulie 2007](#), publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 497 din 25 iulie 2007.

- (2)** În cazul în care angajatorul refuză să îl despăgubească pe salariat, acesta se poate adresa cu plângere instanțelor judecătorești competente.
- (3)** Angajatorul care a plătit despăgubirea își va recupera suma aferentă de la salariatul vinovat de producerea pagubei, în condițiile art. 270 și următoarele.

Articolul 270

- (1)** Salariații răspund patrimonial, în temeiul normelor și principiilor răspunderii civile contractuale, pentru pagubele materiale produse angajatorului din vina și în legătură cu munca lor.
- (2)** Salariații nu răspund de pagubele provocate de forță majoră sau de alte cauze neprevăzute și care nu puteau fi înlăturate și nici de pagubele care se încadrează în riscul normal al serviciului.

Articolul 271

- (1)** Când paguba a fost produsă de mai mulți salariați, cuantumul răspunderii fiecăruia se stabilește în raport cu măsura în care a contribuit la producerea ei.
- (2)** Dacă măsura în care s-a contribuit la producerea pagubei nu poate fi determinată, răspunderea fiecăruia se stabilește proporțional cu salariul sau net de la data constatării pagubei și, atunci când este cazul, și în funcție de timpul efectiv lucrat de la ultimul sau inventar.

Articolul 272

- (1)** Salariatul care a încasat de la angajator o sumă nedatorată este obligat să o restituie.
- (2)** Dacă salariatul a primit bunuri care nu i se cuveneau și care nu mai pot fi restituite în natură sau dacă acestuia i s-au prestat servicii la care nu era îndreptătit, este obligat să suporte contravaloarea lor. Contravaloarea bunurilor sau serviciilor în cauză se stabilește potrivit valorii acestora de la data plății.

Articolul 273

- (1)** Suma stabilită pentru acoperirea daunelor se reține în rate lunare din drepturile salariale care se cuvin persoanei în cauză din partea angajatorului la care este încadrată în muncă.
- (2)** Ratele nu pot fi mai mari de o treime din salariul lunar net, fără a putea depăși împreună cu celelalte rețineri pe care le-ar avea cel în cauză, jumătate din salariul respectiv.

Articolul 274

- (1)** În cazul în care contractul individual de muncă încetează înainte ca salariatul să îl fi despăgubit pe angajator și cel în cauză se încadrează la un alt angajator ori devine funcționar public, reținerile din salariu se fac de către noul angajator sau noua instituție ori autoritate publică, după caz, pe baza titlului executoriu transmis în acest scop de către angajatorul pagubit.
- (2)** Dacă persoana în cauză nu s-a încadrat în muncă la un alt angajator, în temeiul unui contract individual de muncă ori ca funcționar public, acoperirea daunei se va face prin urmărirea bunurilor sale, în condițiile Codului de procedură civilă.

Articolul 275

În cazul în care acoperirea prejudiciului prin rețineri lunare din salariu nu se poate face într-un termen de maximum 3 ani de la data la care s-a efectuat prima rată de rețineri, angajatorul se poate adresa executorului judecătoresc în condițiile Codului de procedură civilă.

Capitolul IV Raspunderea contravențională

Articolul 276

(1) Constituie contravenție și se sancționează astfel următoarele fapte:

a) nerespectarea dispozițiilor privind garantarea în plată a salariului minim brut pe țară, cu amendă de la 300 lei la 2.000 lei;

Litera a) a alin. (1) al art. 276 a fost modificată de pct. 27 al articolului unic din LEGEA nr. 371 din 13 decembrie 2005, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1.147 din 19 decembrie 2005.

b) încălcarea de către angajator a prevederilor art. 34 alin. (5), cu amendă de la 300 lei la 1.000 lei;

Litera b) a alin. (1) al art. 276 a fost modificată de pct. 27 al articolului unic din LEGEA nr. 371 din 13 decembrie 2005, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1.147 din 19 decembrie 2005.

c) împiedicarea sau obligarea, prin amenințări ori prin violențe, a unui salariat sau a unui grup de salariați să participe la greva ori să muncească în timpul grevei, cu amendă de la 1.500 lei la 3.000 lei;

Litera c) a alin. (1) al art. 276 a fost modificată de pct. 27 al articolului unic din LEGEA nr. 371 din 13 decembrie 2005, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1.147 din 19 decembrie 2005.

d) stipularea în contractul individual de muncă a unor clauze contrare dispozițiilor legale, cu amendă de la 2.000 lei la 5.000 lei;

Litera d) a alin. (1) al art. 276 a fost modificată de pct. 28 al articolului unic din LEGEA nr. 371 din 13 decembrie 2005, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1.147 din 19 decembrie 2005.

e) primirea la muncă a persoanelor fără încheierea unui contract individual de muncă, potrivit art. 16 alin. (1), cu amendă de la 1.500 lei la 2.000 lei pentru fiecare persoană identificată, fără a depăși valoarea cumulată de 100.000 lei;

Litera e) a alin. (1) al art. 276 a fost modificată de pct. 28 al articolului unic din LEGEA nr. 371 din 13 decembrie 2005, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1.147 din 19 decembrie 2005.

f) încălcarea de către angajator a prevederilor art. 134 și 137, cu amendă de la 5.000 lei la 10.000 lei;

Litera f) a alin. (1) al art. 276 a fost modificată de pct. 29 al articolului unic din LEGEA nr. 371 din 13 decembrie 2005, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1.147 din 19 decembrie 2005.

g) încălcarea obligației prevăzute la art. 135, cu amendă de la 5.000 lei la 20.000 lei;

Litera g) a alin. (1) al art. 276 a fost modificată de pct. 29 al articolului unic din LEGEA nr. 371 din 13 decembrie 2005, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1.147 din 19 decembrie 2005.

h) nerespectarea dispozițiilor privind munca suplimentară, cu amendă de la 1.500 lei la 3.000 lei;

Litera h) a alin. (1) al art. 276 a fost modificată de pct. 30 al articolului unic din LEGEA nr. 371 din 13 decembrie 2005, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1.147 din 19 decembrie 2005.

i) nerespectarea prevederilor legale privind acordarea repausului săptămânal, cu amendă de la 1.500 lei la 3.000 lei;

Litera i) a alin. (1) al art. 276 a fost modificată de pct. 30 al articolului unic din LEGEA nr. 371 din 13 decembrie 2005, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1.147 din 19 decembrie 2005.

j) neacordarea indemnizației prevăzute la art. 53 alin. (1), în cazul în care angajatorul își întrerupe temporar activitatea cu menținerea raporturilor de muncă, cu amendă de la 1.500 lei la 5.000 lei;

Litera j) a alin. (1) al art. 276 a fost modificată de pct. 30 al articolului unic din LEGEA nr. 371 din 13 decembrie 2005, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1.147 din 19 decembrie 2005.

k) încălcarea prevederilor legale referitoare la munca de noapte, cu amendă de la 1.500 lei la 3.000 lei.

Litera k) a alin. (1) al [art. 276 a fost modificata de pct. 30 al articolului unic din LEGEA nr. 371 din 13 decembrie 2005](#), publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1.147 din 19 decembrie 2005.

(2) Constatarea contravențiilor și aplicarea sancțiunilor se fac de către inspectorii de muncă.

(3) Contravențiilor prevăzute la alin. (1) li se aplică dispozițiile legislației în vigoare.

Capitolul V

Raspunderea penala

Articolul 277

Neexecutarea unei hotărâri judecătorești definitive privind plata salariilor în termen de 15 zile de la data cererii de executare adresate angajatorului de către partea interesata constituie infractiune și se pedepseste cu inchisoare de la 3 la 6 luni sau cu amendă.

Articolul 278

Neexecutarea unei hotărâri judecătorești definitive privind reintegrarea în munca a unui salariat constituie infractiune și se pedepseste cu inchisoare de la 6 luni la 1 an sau cu amendă.

Articolul 279

(1) În cazul infracțiunilor prevăzute la art. 277 și 278 actiunea penala se pune în miscare la plangerea persoanei vatamate.

(2) Impacarea părților inlatura raspunderea penala.

Articolul 280

Abrogat

Art. 280 a fost abrogat de lit. b) a [art. 16 din LEGEA nr. 241 din 15 iulie 2005](#), publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 672 din 27 iulie 2005.

Articolul 280^{^1}

Incadrarea în munca a minorilor cu nerespectarea condițiilor legale de vârstă sau folosirea acestora pentru prestarea unor activități cu incalcarea prevederilor legale referitoare la regimul de muncă al minorilor constituie infractiune și se pedepseste cu inchisoare de la 1 la 3 ani.

Art. 280^{^1} a fost introdus de pct. 75 al [art. I din ORDONANȚA DE URGENȚĂ nr. 65 din 29 iunie 2005](#), publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 576 din 5 iulie 2005.

Titlul XII

Jurisdictia muncii

Capitolul I

Dispozitii generale

Articolul 281

Jurisdictia muncii are ca obiect solutionarea conflictelor de muncă cu privire la incheierea, executarea, modificarea, suspendarea și încetarea contractelor individuale sau, după caz, colective de muncă prevăzute de prezentul cod, precum și a cererilor privind raporturile juridice dintre partenerii sociali, stabilite potrivit prezentului cod.

Articolul 282

Pot fi părți în conflictele de muncă:

- a)** salariații, precum și orice altă persoană titulara a unui drept sau a unei obligații în temeiul prezentului cod, al altor legi sau al contractelor colective de muncă;
- b)** angajatorii - persoane fizice și/sau persoane juridice -, agentii de muncă temporara, utilizatorii, precum și orice altă persoană care beneficiaza de o munca desfășurată în condițiile prezentului cod;
- c)** syndicatele și patronatele;
- d)** alte persoane juridice sau fizice care au aceasta vocatie în temeiul legilor speciale sau al Codului de procedura civila.

Articolul 283

(1) Cererile în vederea solutionarii unui conflict de muncă pot fi formulate:

- a)** în termen de 30 de zile calendaristice de la data în care a fost comunicata decizia unilaterala a angajatorului referitoare la incheierea, executarea, modificarea, suspendarea sau încetarea contractului individual de muncă;
- b)** în termen de 30 de zile calendaristice de la data în care s-a comunicat decizia de sanctionare disciplinara;

c) în termen de 3 ani de la data nasterii dreptului la acțiune, în situația în care obiectul conflictului individual de muncă constă în plata unor drepturi salariale neacordate sau a unor despăgubiri către salariat, precum și în cazul răspunderii patrimoniale a salariaților față de angajator;

d) pe toată durata existenței contractului, în cazul în care se solicită constatarea nulității unui contract individual sau colectiv de muncă ori a unor clauze ale acestuia;

e) în termen de 6 luni de la data nasterii dreptului la acțiune, în cazul neexecutării contractului colectiv de muncă ori a unor clauze ale acestuia.

(2) În toate situațiile, altele decât cele prevăzute la alin. (1), termenul este de 3 ani de la data nasterii dreptului.

Capitolul II

Competența materială și teritorială

Articolul 284

(1) Judecarea conflictelor de muncă este de competența instanțelor stabilite conform Codului de procedură civilă.

(2) Cererile referitoare la cauzele prevăzute la alin. (1) se adresează instanței competente în a cărei circumscripție reclamantul își are domiciliul sau reședința ori, după caz, sediul.

Capitolul III

Reguli speciale de procedură

Articolul 285

Cauzele prevăzute la art. 281 sunt scutite de taxa judiciară de timbru și de timbrul judiciar.

Articolul 286

(1) Cererile referitoare la soluționarea conflictelor de muncă se judecă în regim de urgență.

(2) Termenele de judecată nu pot fi mai mari de 15 zile.

(3) Procedura de citare a părților se considera legal îndeplinită dacă se realizează cu cel puțin 24 de ore înainte de termenul de judecată.

Articolul 287

Sarcina probei în conflictele de muncă revine angajatorului, acesta fiind obligat să depună dovezile în apărarea sa până la prima zi de infatisare.

Articolul 288

Administrarea probelor se face cu respectarea regimului de urgență, instanța fiind în drept să decada din beneficiul probei admise partea care întârzie în mod nejustificat administrarea acestora.

Articolul 289

Hotărârile pronunțate în fond sunt definitive și executorii de drept.

Articolul 290

Procedura de soluționare a conflictelor de muncă se reglementează prin lege specială.

Articolul 291

Dispozițiile prezentului titlu se completează cu prevederile Codului de procedură civilă.

Titlul XIII

Dispoziții tranzitorii și finale

Articolul 292

Potrivit obligațiilor internaționale asumate de România, legislația muncii va fi armonizată permanent cu normele Uniunii Europene, cu convențiile și recomandările Organizației Internaționale a Muncii, cu normele dreptului internațional al muncii.

Articolul 293

România va realiza transpunerea, până la data aderării la Uniunea Europeană, în legislația națională a dispozițiilor comunitare privind comitetul european de întreprindere în unitățile de dimensiune comunitară, pe măsura apariției și dezvoltării în economie a unor astfel de întreprinderi, precum și pe cele privind detasarea salariaților în cadrul furnizării de servicii.

Articolul 294

În sensul prezentului cod, prin salariați cu funcție de conducere se înțelege administratorii-salariați, inclusiv președintele consiliului de administrație dacă este și salariat, directorii generali și directorii, directorii generali

adjuncți și directorii adjuncți, șefii compartimentelor de muncă - divizii, departamente, secții, ateliere, servicii, birouri -, precum și asimilații lor stabiliți potrivit legii sau prin contractele colective de muncă ori, după caz, prin regulamentul intern.

Articolul 295

- (1) Dispozițiile prezentului cod se întregesc cu celelalte dispoziții cuprinse în legislația muncii și, în măsura în care nu sunt incompatibile cu specificul raporturilor de muncă prevăzute de prezentul cod, cu dispozițiile legislației civile.
- (2) Prevederile prezentului cod se aplică cu titlu de drept comun și acelor raporturi juridice de muncă neintemeiate pe un contract individual de muncă, în măsura în care reglementările speciale nu sunt complete și aplicarea lor nu este incompatibilă cu specificul raporturilor de muncă respective.

Articolul 296

- (1) Vechimea în munca stabilită până la data de 31 decembrie 2008 se probează cu carnetul de muncă.
- (2) După data abrogării Decretului nr. 92/1976 privind carnetul de muncă, cu modificările ulterioare, vechimea în munca stabilită până la data de 31 decembrie 2008 se reconstituie, la cererea persoanei care nu posedă carnet de muncă, de către instanța judecătorească competentă să soluționeze conflictele de muncă, pe baza înscrisurilor sau a altor probe din care să rezulte existența raporturilor de muncă. Cererile de reconstituire formulate anterior datei abrogării Decretului nr. 92/1976, cu modificările ulterioare, se vor soluționa potrivit dispozițiilor acestui act normativ.
- (3) Angajatorii care păstrează și completează carnetele de muncă le vor elibera titularilor în mod esalonat, până la data de 30 iunie 2009, pe bază de proces-verbal individual de predare-primire.
- (4) Inspectoratele teritoriale de muncă ce dețin carnetele de muncă ale salariaților le vor elibera până la data prevăzută la alin. (3), în condițiile stabilite prin ordin al ministrului muncii, solidarității sociale și familiei.

Art. 296 a fost modificat de pct. 32 al art. I din ORDONANȚA DE URGENȚĂ nr. 55 din 30 august 2006, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 788 din 18 septembrie 2006.

Articolul 297

Pe data intrării în vigoare a prezentului cod cauzele privind conflicte de muncă aflate pe rolul tribunalelor se judecă în continuare potrivit dispozițiilor procesuale aplicabile la data sesizării instanțelor.

Articolul 298

- (1) Prezentul cod intră în vigoare la data de 1 martie 2003.
- (2) Pe data intrării în vigoare a prezentului cod se abroga:
 - Codul muncii al R.S.R., [Legea nr. 10/1972](#), publicată în Buletinul Oficial, Partea I, nr. 140 din 1 decembrie 1972, cu modificările și completările ulterioare;
 - [Legea nr. 1/1970](#) - Legea organizării și disciplinei muncii în unitățile socialiste de stat, publicată în Buletinul Oficial, Partea I, nr. 27 din 27 martie 1970, cu modificările și completările ulterioare;
 - [Decretul nr. 63/1981](#) privind modul de recuperare a unor pagube aduse avutului obștesc, publicat în Buletinul Oficial, Partea I, nr. 17 din 25 martie 1981;
 - [Legea nr. 30/1990](#) privind angajarea salariaților în funcție de competență, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 125 din 16 noiembrie 1990;
 - [Legea nr. 2/1991](#) privind cumulul de funcții, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1 din 8 ianuarie 1991;
 - [Legea salarizării nr. 14/1991](#), publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 32 din 9 februarie 1991, cu modificările și completările ulterioare;
 - [Legea nr. 6/1992](#) privind concediul de odihnă și alte concedii ale salariaților, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 16 din 10 februarie 1992;
 - [Legea nr. 68/1993](#) privind garantarea în plată a salariului minim, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 246 din 15 octombrie 1993;
 - [Legea nr. 75/1996](#) privind stabilirea zilelor de sărbătoare legală în care nu se lucrează, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 150 din 17 iulie 1996, cu modificările și completările ulterioare;
 - [art. 34 și 35 din Legea nr. 130/1996](#) privind contractul colectiv de muncă, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 184 din 19 mai 1998;
 - orice alte dispoziții contrare.

(3) Pe data de 1 ianuarie 2009 se abroga dispozițiile Decretului nr. 92/1976 privind carnetul de muncă, publicat în Buletinul Oficial, Partea I, nr. 37 din 26 aprilie 1976, cu modificările ulterioare.

Alin. (3) al art. 298 a fost modificat de pct. 33 al art. I din ORDONANȚA DE URGENȚĂ nr. 55 din 30 august 2006, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 788 din 18 septembrie 2006.

Această lege a fost adoptată în temeiul prevederilor art. 113 din Constituția României, în urma angajării răspunderii Guvernului în fața Camerei Deputaților și a Senatului, în sesiunea din data de 9 decembrie 2002.

PRESEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR

VALER DORNEANU

PRESEDINTELE SENATULUI

NICOLAE VACAROIU

București, 24 ianuarie 2003.

Nr. 53.
